Groothertogin Marie van Mecklenburg†. — De bloemententoonstellingen te 's-Gravenhage en Rotterdam. — Het Philologencongres te Leiden. — Het Noorsche Bergen. Met schitterende kieken. — Het koude Voorjaar.

No. 43 (17) 26 April 1922.
PER NUMMER 20 CENT.
VOOR WEEK-ABONNÉ'S 17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS PER KWARTAAL f 2.25 FRANCO PER POST f 2.50

DE CONFERENTIE TE GENUA

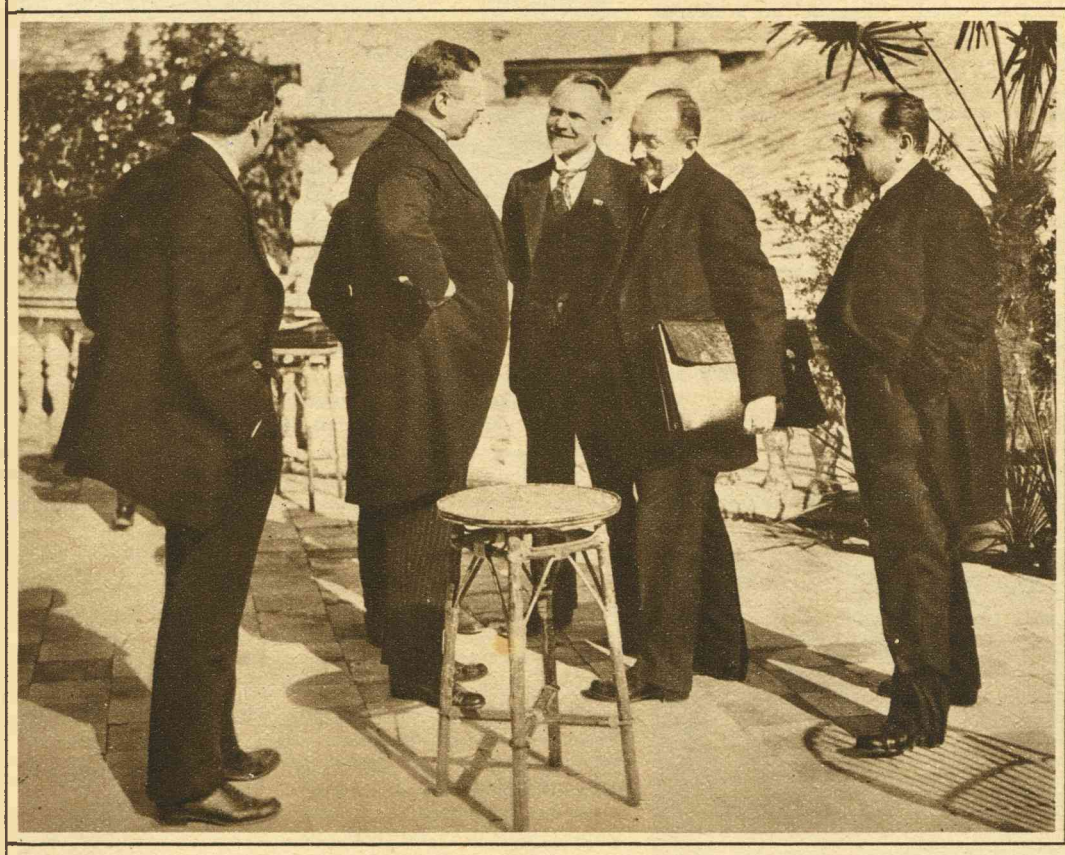

De tusschen Duitschland en Rusland te Genua gesloten overeenkomst verhoogt in niet geringe mate de spanning waarmede de wereldconferentie aldaar wordt gevolgd. De foto's op deze pagina, die wij in aansluiting met de reeds in ons vorig nummer gepubliceerde brengen, zullen daarom wèl de belangstelling onzer lezers hebben. Hierboven, links: de duitsche rijkskanselier Wirth (met handen in de zijde) in gesprek met Joffe, Tschitscherin en Krassin, de drie leiders der Sovjet-delegatie. Rechts: Italiaansche Padvinders, die ten behoeve der conferentie, dépêche-diensten verrichten.

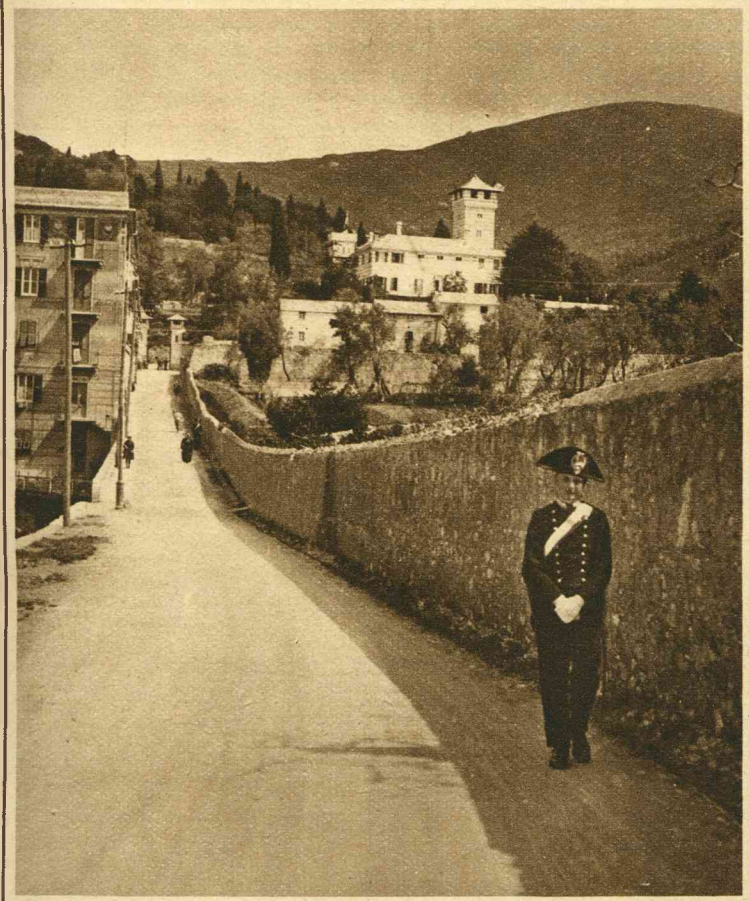

Links: De Villa „Alberti", waar Lloyd George logeert. Op den weg naar de Villa staat om de twintig Meter een Carabinieri ter bewaking van den Premier. Rechts: Lloyd George in een levendig onderhoud met Barthou, leider der Fransche delegatie.

Het Noorsche Bergen

door Henri Hegener

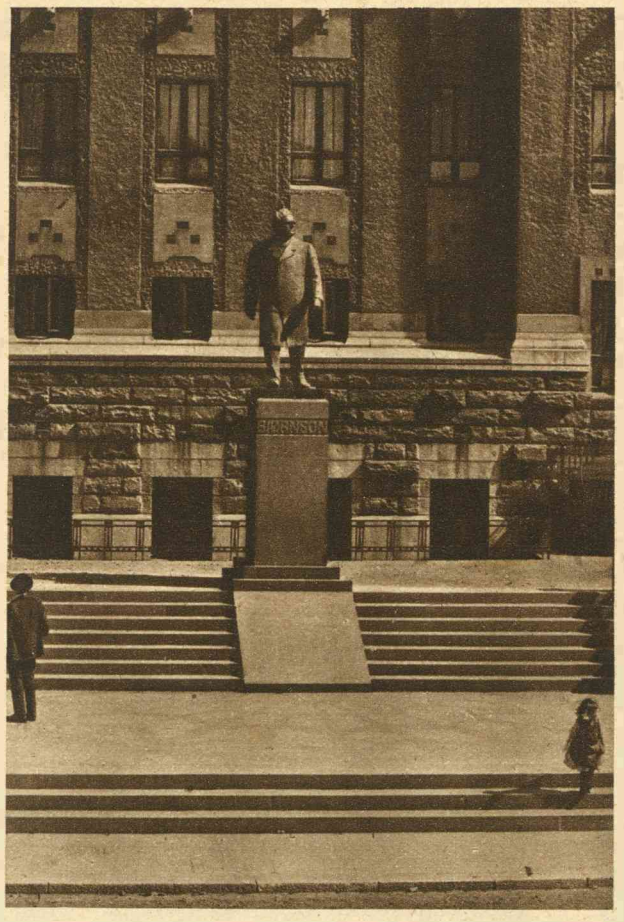

(Foto Knudsen, Bergen).
Het Björnson-standbeeld te Bergen.

Was het niet als een sprookje — als een reis door een wonderland?

Na tegen middernacht zoo stilweg de haven van het nijvere Stavanger te zijn uitgegleden, en in den vroegen morgen nog het kleine Hangesund te hebben aangedaan, zagen we, tegen acht uur weer op het dek verschenen, hoe onze „Iris", met bestemming voor Bergen, resoluut haar weg zocht door een wondere wereld van duizenden laag op het water liggende eilanden.

Gewis, het had iets van de entree van een tooverland, die ontelbare stille, verlaten, in hun licht- en donkergrijs naakt nog mysterieuser schijnende rotseneilanden, die daar aan beide zijden van de „Iris" uit het water opstegen en, zich rijende tot een reeks, 'n formeele waterstraat vormden. Slechts een enkele maal liet aan bakboord de open zee, de Atlantische Oceaan, zich even zien, waarna de boot weer opnieuw haar weg zocht door dat doolhof van klippen en eilanden.

Zoo is het een waarlijk indrukwekkend panorama dat de toerist op een bootreis naar het Noorsche Bergen te genieten krijgt. Dichter naar het oude Björgvin toe, worden de eilanden hooger. En zijn ze ook zwaarder begroeid. Na eerst nog door de vernauwing tusschen Sartorö en het door onze voorvaderen Buk van Raa gedoopt eiland te zijn doorgevaren, koerst de steamer de Byfjord in, waarvan de bocht, die den naam Vaagen draagt, de haven van Bergen uitmaakt. Bergen zelf krijgt men pas te zien na het passeeren van het Noordelijk punt der Lyderhorn, waar groote petroleumopslagplaatsen zijn. Eerst zijn het de welig begroeide berghellingen die zichtbaar worden, waarna langzamerhand ook de lager gelegen stad voor onze blikken opdoemt.

Van de Eeuwige Stad wordt gezegd, dat ze gebouwd is op zeven heuvelen. Wanneer we echter de entourage van Bergen aanschouwen, dan zien we hoe dit oord niet gebouwd is op, doch tusschen zeven heuvelen. Van deze zeven bergen, die men allen tegelijk ziet vanuit het oude stadsdeel boven de Mariakerk, verheft zich in het N. het Sandviksfjeld, in het N. O. de Blaamanden mitsgaders 't Flöjfjeld, in het Z. O. de Ulriken en in het Z. de Lövstaken. In het Z. W. zijn het 't Damsgaardsfjeld en de Lyderhorn die tot de zeven behooren, en in het N. W. nog het Asköfjeld. De laagste berg is het 213 M. hoog Asköfjeld, terwijl de Ulriken met zijn 644 M. boven al de anderen uitsteekt. Deze zeven Bergen omringende heuvelen, vinden we terug in het stadswapen, dat vroeger echter zeven onder een buroht prijkende kogels bevatte.

Zoo geven deze bergcoulissen het oude Björgvin eene ligging zoo mooi, als zeer waarschijnlijk geen andere aan de zeekust van Europa gelegen havenstad kan aanwijzen. Wat de ligging vooral zoo bekoorlijk maakt, is die warme aankleeding van het geheel, die wonderlijk rijke plantengroei. In Bergen immers vindt ge al die loofboomen, die ge ook in het midden van Europa treft. Zoo doet, wanneer ge op de boot de stad ziet naderkomen, het panorama eerder denken aan de garneering van een der Zwitsersche of Italiaansche meren, dan aan een oord gelegen op 60°24 noorderbreedte, — dus iets hooger nog dan het Russische Petrograd.

Die warme aankleeding dankt Bergen aan haar mild, maar vochtig klimaat en aan haar beschutte ligging. Als gevolg van dit zeeklimaat, is het quantum hemelwater dat jaarlijks op de brave stad neerplenst, hoogst aanzienlijk. Zeker, er zijn plaatsen, zooals bijv. aan de Westkust van Schotland, en ook in Noorwegen zelf, waar het regencijfer nog hooger is, maar .... Bergen is een aanzienlijk handelscentrum, en staat dus te boek als de regenstad par excellence. Hoe zeer het er echter ook plenst, het nat van alle eeuwen is nooit bij machte geweest het opgewekt humeur van den Bergenser te verwateren, — de Bergenser die, volgens Noorsche begrippen, juist als zeer levendig en opgeruimd gestempeld wordt.

Zoo is, ook door den bewoner van Bergen zelf, die stedelijke klimatologische onhebbelijkheid, zwaar ver-ulkt. Doen we in die kostelijke vracht 'n greepje.

We zeiden zoo juist, dat in het stadswapen de zeven kogels door evenveel heuvelen werden vervangen. Dat is echter 'n jokkentje, heeft 'n eerbiedwaardig archeoloog beweerd. 't Waren vroeger zeven parapluies die in het stadswapen prijkten; voor iederen dag der week één. Verteld wordt ook, dat het eerste geschenk dat door peter en meter bij de doopheffing van een in Bergen ter wereld gebrachte baby gegeven wordt, zoo'n lief klein kinderparapluietje is. Wijders verhaalt de anecdote van 'n Hollandschen scheepskapitein, die veertigmaal in Bergen onder regen het anker had laten vallen. Toen hij de een en veertigste maal de stad naderde, straalde er rijk de zon, en glinsterden er de huizen. Onze kapitein krabde zich achter de ooren, keek bedenkelijk naar de haven daar vóór zich, en ... liet cito den steven wenden. De stuurman moest zich bepaald vergist hebben, want die droge stad kon Bergen niet zijn.

(Foto Mittet, Kristiania)
Het nieuwe gedeelte van de Tyskebruggen.

In Bergen moet het dus regenen. Dies beschouwden we het volkomen programmäszig, toen er ook bij het binnenloopen van onze „Iris", het water met bakken uit den hemel werd neergestort.

Gelijk we bij het aanschouwen van de kaart van het Apennijnsche schiereiland aan de laars eens ruiters denken, zoo zullen we met eenige welwillende verbeelding in den plattegrond van het Noorsche Bergen, 'n rechter-handdie-wijst herkennen. Immers wanneer we van onze rechterhand den duim zoo eventjes naar binnen buigen, den wijsvinger geheel strekken en de drie overige vingers tot op hun helft dubbel vouwen; wanneer we verder zorgen dat de gestrekte wijs- en de omgevouwen middelvinger van elkaar afstaan, dan gelooven we, met verzaking van eenige détails, 't kaartje van Bergen aardig „in de hand te hebben".

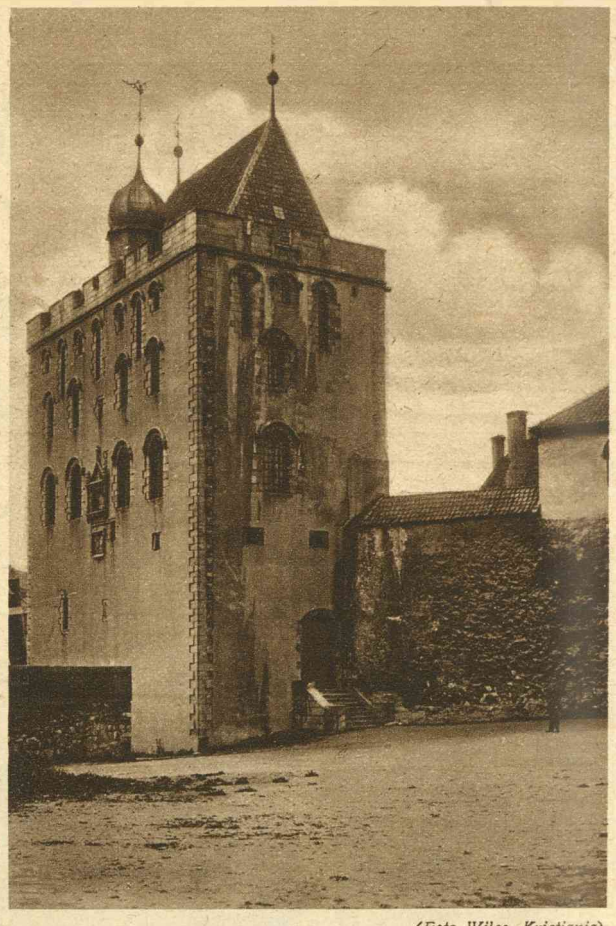

(Foto Wilse. Kristiania).
De Walkendorfstoren.

Bergen nu, heeft twee havens: de tusschen middel- en wijsvinger gelegen Vaagen, en de Ruddefjord, links van de hand. Het grootste gedeelte der stad is opgetrokken en uitgebreid om de Vaagen heen. De hoofdstraten (Gader) zijn hier van vele nauwe stegen (Smug, Smitter) en meerdere groote pleinen (Almenninger) doorsneden.

Een klein brokje van het Bergen uit vroeger eeuwen, vinden we nog terug aan de N. O. zijde van de Vaagen. 't Is het gedeelte dat aangeduid wordt met den naam Tyskebruggen — een kwartier, dateerende uit den tijd toen in Bergen de Hanseaten den schepter zwaaiden. 'n Groot gedeelte van deze wijk verdween bij den grooten brand in 1702. Ook later werd nog veel naar den grond gehaald. Van hetgeen er thans nog van over is gebleven, is feitelijk alleen het huis aan de Torvet geheel in z'n oorspronkelijken toestand gehouden, en ingericht als museum.

Dit kwartier dankt zijn ontstaan aan de Duitsche Hanseaten, die zich in de dertiende en veertiende eeuw in Bergen vestigden. Door verkregen privileges, breidden de Hanseaten hun macht allengs uit, en speelden het klaar den geheelen handel in handen te krijgen. De overige landen, zooals Engeland, Holland en zelfs ook Noorwegen, zagen zich tenslotte geheel van den handel uitgesloten. Zoo vormden de Duitsche kooplieden en hun personeel, mitsgaders de door de Hanseaten beschermde Duitsche handwerkslieden, een onafhankelijken staat. Daar de leiders in Bremen en Lübeck vreesden, dat door 'n menging met het Noorsche ras, hun invloed en belangen in het gedrang zouden komen, ordonneerden ze, dat het elken beambte van het Hanseatische Kontor verboden was, in Bergen te trouwen. Dit had in het Duitsche kwartier 'n groote zedenontaarding ten gevolge.

Werd geen Noor tot den Bond der Hanseaten toegelaten, omgekeerd had geen enkele Hanseat zitting in den Raad van Bergen. Hoe weinig echter had deze uitsluiting voor de Duitschers te beteekenen. Immers zij toch hadden het hoogste gezag in handen, en zij waren het die den geheelen handel monopoliseerden. In 1455 gingen ze in hun machtsuiting zelfs zoover, den door den koning aangestelden gouverneur, den Bisschop van Bergen en andere aanzienlijke personen, in de kerk te vermoorden en deze daarna in brand te steken.

Eerst in 1559 werd aan het Hanseatische despotisme een einde gemaakt. 't Was gouverneur Christopher Walkendorf, die den Duitscher tot onderwerping aan 's lands wetten dwong. Toch bleef hun Kontor nog twee honderd jaar staande. Totdat in 1764 de laatste „Stube" van de Hanseatische Factorij in Noorsche handen overging.

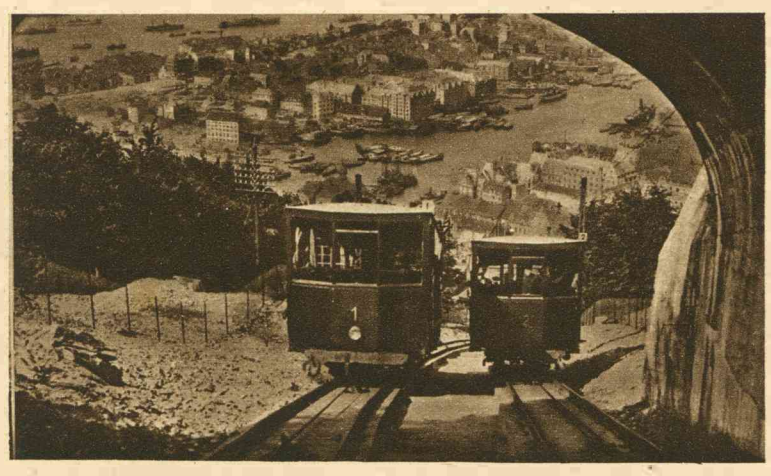

Links:
Gezicht op Bergen van af de Flöifjeld-kabelbaan.

Rechts:
Het spoorwegstation te Bergen.
(Foto Knudsen, Bergen).

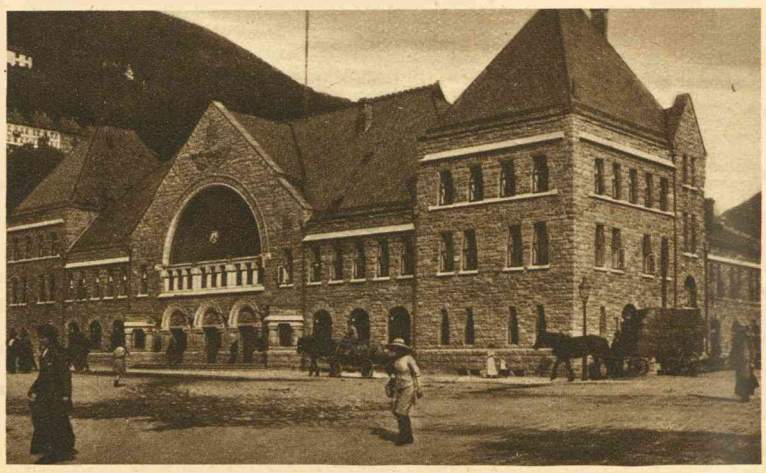

Links:

Marktdag op de Torvet.

(Foto Wilse, Kristiania)

Rechts:

De Tyskebruggen gezien vanaf de Torvet.

(Foto Knudsen, Bergen)

'n Ander brokje oud Bergen, eigenlijk het oudste, vinden we in het verlengde van de Tyskebryggen, daar Fästningsbryggen geheeten. 't Is de Haakonshal met den vierkanten Rosenkrantztoren, gebouwd door en eens 't paleis van den in 1263 overleden Koning Haakon Haakonson. De toren werd vergroot in 1567 en toen genoemd naar den naam van den verbouwer, Rosenkrantz. Echter wordt ook wel gesproken van Walkendorfstoren. Het paleis geraakte later in 'n ernstig verval, en kreeg bestemming als strafgevangenis en korenmagazijn. Het huidige geslacht begreep echter aan 's lands historie verschuldigd te zijn het paleis zoo goed mogelijk in zijn ouden toestand terug te brengen. Thans is het geheel gerestaureerd.

Bij de Faestningsbryggen is meer dat aan het vergane verleden herinnert. Daar boven zijn het de ruïnen van de Sverresborg, en iets lager weer de Bergenhus-vesting. In de muren van deze vesting ziet men nog groote vergulde kogels, als herinnering aan een zwaar scheepsgevecht dat eens in de haven van Bergen tusschen Engelschman en Hollander plaats vond. Het was in 1665, gedurende den tweeden Engelschen oorlog, dat de Oostindische retourvloot met nog 63 Smyrnavaarders, in deze haven eene schuilplaats zocht voor de haar op de hielen zittende Britten. De bevelhebber van de achtervolgers, Thomas Tiddiman, eischte van den kommandant der stad de uitlevering der Hollandsche schepen. Gelukkig was deze onbekend met den uitslag der onderhandelingen tusschen den Engelschen gezant en het Deensche hof. Hij weigerde den Engelschen bevelhebber zijn verzoek, waarop deze besloot geweld te gebruiken. Dies geraakten Hollander en Brit midden in de Vaagen in hevig gevecht. De onzen, onder Pieter de Bitter, toonden zich waardige zonen van Michiel de Ruyter en schoten met 'n accuratesse waar de Engelschen niet van terug hadden. De aflandige wind verhinderde den Brit z'n branders op de Oostindiëvaarders af te zenden, terwijl ook nog de beroemde Bergenser regen hem danig hinderde. Na vier uur strijden zag Mr. Tiddeman, wiens vloot reeds zware verliezen waren toegebracht, het hopelooze van 't geval in, kapte de ankers en zeilde naar huis.

Aan de overzijde van de Faestningsbryggen zien we de landtong Nordnaes. Het is vooral ook daar dat de ader van het handelsleven klopt — de vischhandel, die in Bergen nog steeds zijn hoofdmarkt vindt. Het uiteinde van de Nordnaes' landtong biedt, bijzonder bij het ondergaan van de zon, 'n imposant uitzicht op de fjord en de haar omringende eilanden.

Evenals alle andere Noorsche steden, is ook Bergen vroeger dikwerf door zware branden geteisterd. Zwaar woedde vooral die van 1702. Deze legde het grootste gedeelte der stad, waaronder de Hanseatische Tyskebryggen, in den asch. In 1855 werd het midden der stad door brand vernield. En opnieuw weer in 1916. Door den aanleg van een waterleiding, die gevoed wordt door het water van het door de rotsen ingesloten bergmeer Svartedige, en vooral ook door 'n betere bouworde, breeder straten en het uitvoerig toepassen van steenbouw, heeft men getracht zich voor herhaling van dergelijke groote rampen te behoeden. Eveneens met het oog op die veelvuldige branden, zijn in de oude stad de Almenninger ontworpen, die groote open pleinen die, gelijk in onze Veluwsche bosschen de „tra", het vuur een „tot hier toe en niet verder" beduiden. In de nieuwere stad, die hoofdzakelijk opgetrokken is om het Lille Lungegaardsvand, het kleine Lungegaardsmeer, en waar de straten van breeden regelmatigen aanleg zijn, en de steenbouw predomineert, achtte men die geforceerd-gapende hiaten blijkbaar niet meer noodig.

Hetgeen Bergen aan openbare gebouwen bezit, kunnen we, architectonisch beschouwd over 't algemeen matigjes noemen. De Domkerk, vroeger St. Olaf i Vaagebunden geheeten, (deze benaming heeft niets met ons „vagebond" te doen, doch wil zeggen: „St. Olaf aan het eind van de haven"), deze Domkerk dan, heeft weinig wat aan een majestueus, althans indrukwekkend Dom-gebouw doet denken. Als vuurtoren echter zou dit gebouw, of speciaal de toren er van, heel aardig geslaagd mogen heeten. De Tyskebryggen, gebouwd in de 12e eeuw en vergroot in de eeuw daarop, is ook weer 'n heel eenvoudig absoluut pretentie-loos bedehuis van Romaanschen-Gothischen stijl. Vanaf het begin der 15e eeuw tot 1766 behoorde deze kerk aan de Hanseaten. Wat van den rood-steenen Gotische St. Johannes-kerk het meest imponeert, is haar verheven ligging. Als een Sacré Coeur op Parijs, ziet dit Godshuis neer op het oude Bergen. Met de Kruiskerk nabij de Torvet en de Nieuwe Kerk op Nordnaes, behooren al deze bedehuizen aan den Lutherschen godsdienst — in Noorwegen den Staatsgodsdienst. Eerst na 1845, toen in Noorwegen aan alle Christenen het houden van openbare godsdienstoefeningen werd toegestaan, kreeg Bergen eveneens 'n Katholieke kerk.

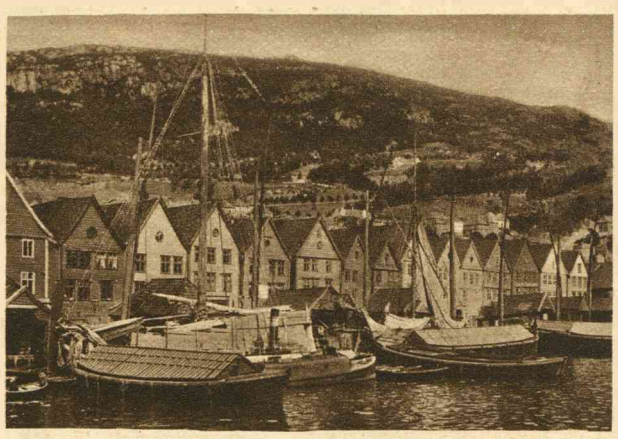

(Foto Wilse, Kristiania)

De oude wijk Tyskebruggen.

Van de musea die Bergen telt, noemden we reeds het Hanseatiske Museum. Wijders vinden we hier nog het Vestlandske Kunstindustrie Museum en het Bergenske Museum. Laatstgenoemde instelling bevat waardevolle bijdragen met betrekking tot de prae-historische tijden en het tijdperk der Vikingers in Scandinavië. Deze collectie, mèt de vermaarde Sandvig-verzameling, 'n groot openluchtmuseum te Lillehammer in het Oosten des lands, èn het Noorsche Volksmuseum op het schiereiland Bygdö te Kristiania, eveneens gedeeltelijk een openluchtmuseum, vormt voor de studie van de het Noorsche platteland betreffende cultuur-historische wetenschap, 'n volledig materiaal.

Wat den vreemdeling in het oude Björgvin, en dit trouwens ook in de andere groote steden van het land der Vikingers vooral sterk opvalt, is het in eere houden der nagedachtenis van 's lands groote mannen op het gebied van kunsten en wetenschap. Op de Torv Almenning is het Christie, de President van het eerste Noorsche Storthing dien we door een standbeeld vereeuwigd zien, en vóór de Beurs, de satirieke blijspeldichter Ludwig Holberg. Nabij het hotel Norge zien we door een statue den vermaarden violist Ole Bull herdacht. En iets verder Edward Hagerup Grieg, Noorwegen's grootste componist. Zoo zijn er nog meer. De groote dichter Björnstjerne Björnson, Peter Dass, eveneens dichter, Dahl, de man die den grondslag legde voor de moderne Noorsche schilderschool, zij allen hebben in Bergen hun standbeeld. Lang niet al deze scheppingen van beeldhouwkunst kunnen echter gelukkig geslaagd heeten. Zooals Grieg er in z'n huisjasje op dat steenen voetstuk werd geplant, heeft men een standbeeld verkregen dat meer dan nuchter is, terwijl voorts de heer Björnson op z'n hooge verhevenheid in een houding staat, alsof hij nog gauw op het nippertje den trein naar Kristiania wil halen. Naar hem kijken is angstig, want de gedachte „hij ploft eraf", laat je geen oogenblik los.

Wie Bergen bezocht heeft, kan nog zoo oplettend en nog zoo lang hebben rondgekuierd, en ze toch niet kennen, als hij de stad niet heeft aanschouwd vanuit den hooge, vanaf een der zeven heuvelen. Het eischt geen klauteren, zelfs geen vermoeiende wandeling. Want tegen den meest nabijzijnden heuvel, tegen het Flöjfjeld, lijnt een funiculaire, die den toerist voor de somma van 1 kroon naar boven hijscht. Na eenige minuten loopens ziet men dan, nabij den reusachtigen windwijzer, de stad als 'n stukje Neurenbergerspeelgoed beneden zich.

Alles overziet men in één slag. Rechts priemt de landtong Nordnaes in de fjord en aanschouwen we het geheele havengebied. Recht onder ons groepeert zich de nieuwe stad om het Lille Lungegaardsvand en zien we meer links de omstreken van het Store Lungegaardsvand. Maar nog verder reikt de blik. Want ook over de de stad omringende bergen zien we heen, en blikken de watervlakken van andere meren en andere fjordarmen tot ons op, met daarachter weer andere bergen.

En als we dan kijkens moede onzen weg vervolgen, dan kost het waarlijk even moeite er zich rekenschap van te geven, dat we hier niet zijn in het land van den sage-held Tell, in het Alpengebied van Zwitserland, maar op 69°24' noorderbreedte, hoog in Europa's Noorden.

(Foto Knudsen, Bergen)

Bergen gezien vanaf het Flöjfjeld.

(Foto Wilse, Kristiania)

De Faestmingsbruggen met Haakonshal, gezien vanaf de landtong Nordnaes.

DE ONTROUWE ECHTGENOOT

De jong-gehuwde Mevrouw Meta Ritter zonk, een onmacht nabij, in een leunstoel. Zij had nl. heel toevallig op het bureau van haar man een brief van den volgenden inhoud gevonden:

„Mijn teergeliefde!"

„Wel weet ik, dat het niet zonder gevaar is, dat ik je deze brief stuur. Maar ik kan niet anders. In vijf dagen heb ik je nu al niet gezien, en de Hemel weet, *wanneer* ik je zal weerzien. Maar ik moèt e spreken. Vandaag nog. Je moet het mogelijk maken. Er dreigt gevaar voor onze liefde, dus ook voor ons leven. Mijn ouders willen nu ernst maken met mijn huwelijk met den man, dien ik verafschuw. Je kènt hem! Wij moeten beraadslagen wat wij doen kunnen, liefste, en je moet dus komen! Zal ik mij moeten krommen onder een onverdraaglijk juk, of wil jij je bevrijden van jouw juk, dat je zoo vaak onverdraaglijk noemde? Zullen wij samen gelukkig of ongelukkig worden? Zullen wij elk in ellende leven of samen naar een oord van gelukzaligheid vluchten? Kom, mijn geliefde, opdat wij een besluit nemen! Wat jij wilt, wil ik ook!"

De brief, die met een duidelijke vrouwenhand geschreven was, droeg nòch onderteekening nòch datum.

Nadat de jonge vrouw zich van haar eersten schrik hersteld had, stond zij op en ging met trots opgeheven hoofd naar haar man. Deze was juist van plan uit te gaan.

„Beste," zei hij, „ik kom vanavond wat later naar huis. Er zijn eenige zakenvrienden van mij in de stad, wien ik beloofd heb, den avond met hen door te brengen."

„Zoo. Zijn dat misschien diezelfde zakenvrienden met wie je onlangs ook den avond hebt doorgebracht?"

„Ja zeker!"

„Aha. Laat mij vanavond meegaan, Rudolf!"

„Dat is heusch onmogelijk, beste."

„Waarom is dat onmogelijk? Neem mij mee! Toe, Rudolf!" Zij greep teeder zijn hand.

„Ik heb je immers den vorigen keer al uiteengezet waaròm het onmogelijk is."

„Ja, maar dat waren toch geen geldige redenen. Je zei alléén, dat je vrij wilde zijn! — Ik vind wel, Rudolf, dat je erg veranderd bent sinds den tijd dat je zakenvrienden hier zijn."

„Nu ja, ik ben misschien wat levenslustiger geworden. Maar dat moet jij toch wel prettig vinden! Wat heb je zelf niet vaak gezegd, dat ik nooit eens vroolijk was of gul lachte, en dat ik veel te veel thuis zat!"

„Maar .... maar dat was toch niet ernstig gemeend!"

„O, ja wel, hoor! En je hadt gelijk ook. Ik ben koopman en breng den langsten tijd van mijn leven op mijn kantoor door. Jij bent een der geestrijkste vrouwen onder onze kennissen. Je broer is een beroemd tooneelschrijver. Jij hebt de grootste belangstelling voor alles was kunst is, voor politiek, voor sport — en ik kan onmogelijk daar zooveel belangstelling voor gevoelen. Ik heb er niet voldoende talent voor en dan ontbreekt mij ook de tijd daartoe."

„O, daarom! Daarom!" riep hevig ontdaan het jonge vrouwtje uit en sloeg in een plotselinge opwelling van teederheid haar armen om den hals van haar man: „Ach, je bent toch mijn lieve, goeie, beste man! Hou je niet meer van mij?"

„Wat is dat nu? Ik hou nog evenveel van je als vroeger!" Hij kuste haar.

„Neen, je hebt mij vroeger heel anders gekust. Maar goed, ik zal zien, of je mij nog liefhebt: blijf vanavond bij mij thuis." — „Dat is onmogelijk. Ik heb mijn woord gegeven."

„Je hebt mij méér dan je woord gegeven. Voor zakenvrienden zijn er honderd verontschuldigingen."

„Het kàn niet, Meta!"

„Maar Rudolf, als ik je nou smèèk: blijf bij mij, ik ben zoo vreemd, zoo angstig — blijf bij mij!"

„O, de resoluutste van alle vrouwen wordt bang! Je ondermijnt op die manier je gezag, mijn beste!"

„Scherts niet, of doe niet alsòf je schertst! Moet ik het je dan eerst *vertellen*, dat om twaalf uur mijn verjaardag begint?"

„O, dan hoop ik stellig terug te wezen. Maar hier, hier heb je voor alle zekerheid mijn eersten verjaringskus." Hij omhelsde en kuste het mooie vrouwtje.

„Blijf bij mij," fluisterde zij teeder.

„Ik kan niet, liefste," riep hij uit, en ijlde naar de deur.

Toen richtte zijn vrouw zich weder hoog en trotsch op en riep toornig en dreigend: „Je bent een huichelaar!"

Hij echter keerde zich niet om. Een oogenblik maar dacht zij na. Toen liep zij naar het raam en wachtte totdat haar man het huis verlaten had. Zij ijlde nu naar zijn werkkamer. De brief was verdwenen.

Zij trok een mantel aan en ijlde de straat op. Het begon juist te schemeren. Vlug liep zij in de richting, die haar man gegaan was. Na eenige minuten zag zij hem voor haar uit loopen. Zij verloor hem niet meer uit het oog en volgde hem. Na verloop van ongeveer tien minuten zag zij hem een huis binnengaan. Zij kende dat huis! Daar woonden goede kennissen: de familie Goere. Zij dacht een oogenblik na. Toen overviel haar 'n huivering: er was daar 'n nichtje gelogeerd — Johanna, als die, ha ha, zij wàs het! Had zij haar man al niet meerdere malen in een vertrouwelijk gesprek met dat meisje gezien? En zij was aardig — meer aardig dan verstandig. O, als haar man haar bedroog met dat onwetende, coquette, dwaze nest, dan — dan — mocht hij haar wat hàar betrof hebben. Zij zou zichzelf de smaad en schande niet aandoen om met dit nietswaardige schepsel te wedijveren om de liefde van haar man. Maar voor alles wilde zij zekerheid hebben.

Zij liep nog eenige keeren de straat op en neer om niet direct na haar man aan te bellen. Toen belde zij resoluut aan. Johanna zelf deed open. Zij was zichtbaar verrast door het onverwachte bezoek en liet Meta in de kleine ontvangkamer. In 't eerst genoot deze van de zichtbare verwarring van het meisje, dat alle pogingen aanwendde om haar verlegenheid te verbergen.

„Is Mevrouw Goere niet thuis?" vroeg zij tenslotte.

„Neen, oom en tante zijn uitgegaan."

„Zouden zij lang uitblijven?"

De verlegenheid van het meisje nam zienderoogen toe.

„Ja, ziet u, dàt durf ik niet zeggen. Tante had nog al een en ander te doen en zij moest ook nog eenige bezoeken afleggen!"

„Zoo, zoo — avondbezoeken! Nu, het geeft niets. Ik kom ook eigenlijk voor u, juffrouw!" — „Voor mij?"

„Ja, u komt toch morgenavond ook bij ons?"

„Ja, zeker, mevrouw."

„Nou, dan is alles in orde en was mijn bezorgdheid zonder reden. Mijn man heeft namelijk alles behandeld wat met de uitnoodigingen in verband staat. Nu was ik bang, dat hij u misschien vergeten had. Hij is zoo slecht van geheugen."

„Ja, inderdaad, dat is hij," zei Johanna, en glimlachte geheimzinnig. Maar zij beheerschte zich snel en wierp

Groothertogin Marie van Mecklenburg †.

Zaterdag 22 April om ongeveer elf uur is ten Koninklijke Paleize te 's-Gravenhage op den leeftijd van 72 jaar overleden groothertogin Marie van Mecklenburg, de moeder van Z. K. H. Prins Hendrik.

een angstig-schuwen blik op de bezoekster. Zij had zich stellig versproken.

Meta echter had den blik opgevangen en gaf in ruil daarvoor 'n trotsch-verachtelijken blik terug, terwijl zij opstond.

„U gaat reeds weg?" vroeg Johanna.

„Ja. Ik wilde alleen maar de fout van mijn man goed maken, als — hij er een begaan had. Dus tot morgen. Doet u vooral de groeten aan uw tante. Dag juffrouw."

Johanna geleidde de bezoekster naar de deur. In den hoek van de gang zag Meta een wandelstok staan, dien zij zeer goed kende. Het was die bruine stok met den grooten ivoren knop, dien zij eenige maanden geleden aan haar man gegeven had. Zij stootte met den voet tegen den stok, zoodat hij op den grond viel. Johanna raapte hem op.

Met een gebaar van kostelijke onschuld nam Meta den stok uit de hand van het meisje.

„Mooi, die ivoren knop, heel mooi! Van wien is die stok?"

„Van — van mijn oom — natuurlijk," zij Johanna.

Dit „natuurlijk" is te dom! dacht Meta, en zij genoot wederom van de verlegenheid van haar slachtoffer. Zij hield den stok nog steeds onderzoekend in haar hand.

„Nu, ik zal bij gelegenheid uw oom eens vragen waar, hij hem gekocht heeft. Dag! Tot ziens!"

Het was bij eenen, toen Rudolf des nacht thuis kwam.

Den volgenden dag was het Zondag. Meta vond naast haar ontbijtbord een menigte kostbare geschenken en bedankte haar man hartelijk. Maar zijn innerlijke gejaagdheid ontging haar niet, hoe zorgvuldig hij ook trachtte die te verbergen.

„Ik ben zoo blij," zei Meta, „dat ik nu op Zondag jarig ben; dan ben je tenminste den geheelen dag thuis."

„Ja — ja — eh — maar ik moet vandaag naar kantoor . ."

Meta werd doodsbleek en staarde haar man verschrikt aan.

„Naar kantoor!? Vandaag?! Anders ga je nooit 's Zondags naar de zaak — en nu juist wel!?"

„Ja, maar ik kan er werkelijk niets aan doen!"

„Zoo — het staat zeker weer in verband met die zakenvrienden, niet?"

„Ja natuurlijk! Ik dacht bovendien dat je het niet zoo onaangenaam zou vinden, omdat je toch nog wel een en ander voor van avond zult hebben voor te bereiden."

„O, hoe lief van je! Maar ik wil je toch één ding zeggen: wij hebben ons allebei in elkander vergist."

„Maar Meta!"

„Wees niet bevreesd. Ik zal geen scène maken. O, waarachtig, ik ben er niet flink genoeg voor. Van ons tweeën heb ik wel te veel bemind. Slechts één vraag nog: er zullen vandaag vele goede vrienden en bekenden komen, en wanneer zal je terugkomen in — jouw huis?"

„Over een paar uur, denk ik."

„Over een paar uur. Geef je je woord van eer daarop?"

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt, en direct daarop trad de keukenmeid binnen. Zij wilde graag instructies van Mevrouw hebben.

Zichtbaar verheugd benutte Rudolf deze welkome stoornis om zich te verwijderen.

De eerste bezoekers kwamen reeds toen Rudolf nog niet thuis was. Meta moest al haar wellevendheid aanwenden om haar onrust te verbergen.

„Is uw man dan niet thuis op uw verjaardag?" vroeg Mevrouw Rote, die nogal nieuwsgierig was.

„Mijn man is naar kantoor," antwoordde Meta.

„Zoo? Naar kantoor? Dan moet ik mij vergist hebben. Maar ik meende toch stellig dat ik uw man daarnet, toen ik voorbijging, bij de Goeres voor het raam gezien heb."

Meta leunde op den stoel, waarnaast zij stond.

„Juffrouw Goere, de nicht van mijnheer Goere, moet verloofd zijn, nietwaar?" zei Mevrouw Kraus.

„O neen," antwoordde Mevrouw Rote. „Dat weet ik beter. Ik kan u zeggen, dat die verloving beslist niet tot stand komt. Van één zijde was het natuurlijk al in orde, maar er komt toch niets van, let maar op!"

Nieuw gekomen bezoekers waren oorzaak dat Meta dit voor haar zoo belangrijke gesprek niet verder volgen kon. Het was ongeveer drie uur, toen Rudolf binnenkwam. Vorschend keek Meta hem aan. Hij leek haar veranderd. Hij was moede en afgemat en onderhield zich met de gasten op afgetrokken wijze. Buiten twijfel hielden andere dingen hem bezig, en waren zijn gedachten ergens anders. Meta zuchtte diep, zonder dat zij zelf het wist.

Even na zeven was het, toen de gasten voor het diner in de eetkamer bijeen waren. Men zat nog nauwelijks een half uur aan tafel, toen er een heer binnentrad, op wiens schijnen de meeste aanwezigen als geëlectriseerd opsprongen

Het was de broer van de gastvrouw, de beroemde dramatische dichter Waldemar Sander. Hij begroette zijn zuster hartelijk en zei haar, dat zij haar verjaringsgeschenk straks bekomen zou. Het moest een kleine verrassing zijn.

Toen antwoordde hij zoo goed mogelijk op de vragen, die hem van alle kanten gedaan werden. Hij kwam zoo laat, omdat hij zijn trein verzuimd had. Hij had zijn zuster willen verrassen, wat hem ook goed gelukt was en hij kwam voor zijn première. Voor zijn première? Waar? Wanneer? Men had er niets van gehoord, niets in de courant gelezen! Maar Waldemar liet niets nade s los.

Het diner was ten einde. Het gezelschap verzamelde zich in den kleinen salon voor de koffie.

Het gelukte Mevrouw Goere Meta gedurende een oogenblik uit den kring der haar omringende gasten te halen.

„U was gisterenavond bij ons," zei ze tot Meta, „mijn nicht heeft het mij verteld. U was zoo lief tegen haar. Ach, u kunt mijn nicht een grooten dienst bewijzen. Het gaat om haar levensgeluk."

Op hetzelfde oogenblik zag Meta haar man met Johanna druk pratend de kamer verlaten. Het schemerde haar voor de oogen. Zij wierp Mevrouw Goere zoo'n toornigen blik toe, dat deze zich verschrikt terugtrok.

Een half uur later werd het gezelschap in de andere kamer genoodigd. De eettafels waren verdwenen, en de aangrenzende kleine kamer was als bij tooverslag in een tooneel veranderd. Allen waren verbaasd en verrast, het meest van allen echter de gastvrouw zelf. Men las op gedrukte briefjes, die op de stoelen voor het tooneel neergelegd waren: „Mijn zuster's verjaardag. Blijspel van Waldemar Sander."

Dat was de première? Een bel luidde. Het scherm ging omhoog en mijnheer Ritter kwam op het tooneel. Hij had vooraf een mededeeling te doen. Juffrouw Elise Menzel, die oorspronkelijk de rol van Marie zou spelen, was eergisteren plotseling ziek geworden. Juffrouw Johanna Goere was zoo goed geweest op 't laatste oogenblik die rol over te nemen. Daar zij echter slechts gisteren er vanmorgen een repetitie had kunnen bijwonen, moest hij de clementie voor haar inroepen.

Het spel begon. In de tweede scène zat mijnheer Ritter, die een der hoofdrollen had, in zijn kamer, toen hem een brief gebracht werd. Hij opende hem en las hem luid voor.

„Mijn teergeliefde! Wel weet ik, dat het niet zonder gevaar is, dat ik je dezen brief zend. Maar ik kan niet anders enz."

Meta had het wel kunnen uitschreeuwen van geluk. Dàt was die brief, dien zij op het bureau gevonden had!

Het spel was uit en men was een en al enthousiasme. Men overlaadde den schrijver ervan met loftuitingen, en Meta omarmde haar man lang en innig ....

„Je hebt dien langen brief laten opschrijven?"

„Ja. Waarom zou ik meer van buiten leeren dan noodig is, terwijl ik toch al zoo'n slecht geheugen heb?"

„Ik dank je wel, liefste, voor — die verrassing," fluisterde Meta haar man teeder toe. „Bedank ook de anderen — o, daar is juffrouw Goere." Meta nam het jonge meisje even terzijde. „Uw tante heeft mij daarstraks verteld, dat ik u een dienst bewijzen kon. Dat wil ik gaarne doen, juffrouw, als ik maar eenigszins ertoe in staat ben, kunt u op mij rekenen."

„Ach ja, mevrouw. Frits Blom en ik zouden ons gaarne verloven, maar zijn ouders willen er niets van weten. Ik ben nl. niet rijk genoeg. U is zoo goed bevriend met de familie Blom. Als u nu, mevrouw, uw invloed ...."

„Ja hoor kind, dat zal ik doen. Wie weet verrassen wij onze gasten vanavond ook nog niet met een verloving ...."

A. B.

VAN HEINDE EN VERRE

25-jarig bestaan van den Ned. Kaatsbond.

De vorige week herdacht de Nederlandsche Kaatsbond zijn 25-jarig bestaan. Onze foto is genomen tijdens de feestvergadering te Franeker en stelt het hoofdbestuur met de afgevaardigden voor.

25-jarig bestaan van „Velocitas".

Den 15en April herdacht de Groninger Voetbalvereeniging „Velocitas" den dag, waarop zij vóór 25 jaar werd opgericht. De foto hierboven geeft het bestuur, temidden van de aangeboden bloemen.

Een interessant historisch document.

Door een der Nederlandsche dagbladen is onlangs aan Lenin, den Voorzitter der Sovjet te Moskou, gevraagd zijn oordeel te zeggen over het korten tijd geleden in den Haag geïnstalleerd „Permanent Hof voor Internationale Rechtspraak". Het antwoord, door Lenin gedicteerd aan den Secretaris van den Raad van Volkscommissarissen te Moskou, en door dezen met „rooden" inkt onderteekend, kunnen wij onzen lezers hierbij in reproductie aanbieden. Links hiernaast reproduceeren wij de voorzijde van de briefkaart. Men ziet, dat er behalve den Nederlandschen postzegel, ook een Russische is opgeplakt van 7500 roebel. Rechts: het antwoord, dat in vertaling luidt: „Geachte heer, Cam. Lénine draagt mij op u mede te deelen dat het hem onmogelijk is zijn meening in de pers der bourgeoisie te uiten over decoratieve instellingen van de kapitalistische overheersching. Hoogachtend, enz. A. Divilkov."

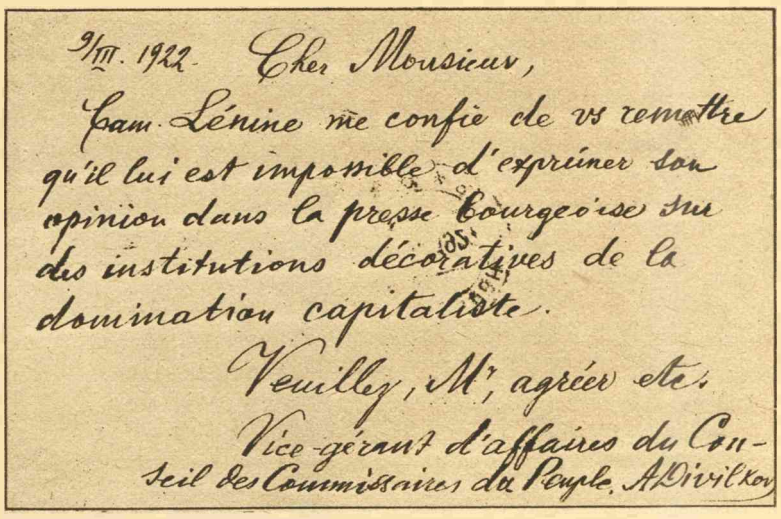

9/III. 1922. Cher Monsieur,

Cam. Lénine me confie de vs remettre qu'il lui est impossible d'exprimer son opinion dans la presse bourgeoise sur des institutions décoratives de la domination capitaliste.

Veuillez, M., agréer etc.

Vice-gérant d'affaires du Conseil des Commissaires du Peuple. A. Divilkov

Een reis om de wereld per rijwiel.

Het was op den 12den Juni 1921, dat een tweetal landgenooten, de HH. G. Seubring en R. Stoeltje, hun wereld-reis per rijwiel aanvingen. Zij startten in Haarlem, en hebben tot nu toe niet minder dan 13.500 K.M. afgelegd door Nederland, Duitschland, Tsjecho-Slowakije, België, Frankrijk, Spanje en Italië. Thans zijn zij in Venetië en vandaar gaat de tocht verder door Europa, Azië, Australië, Afrika en vervolgens naar Amerika.

De Sixtijnsche kapel,

het wereldberoemde koor uit Rome, dat in ons land eenige uitvoeringen geven zal en wel 6 Mei in den Haag. 7 Mei te Amsterdam, 8 Mei te Rotterdam en 9 Mei te Utrecht.

Dr. Arthur Schnitzler,

de bekende Oostenrijksche letterkundige, zal drie lezingen in ons land komen houden: 26 April te Rotterdam, 27 April in Den Haag en 29 April te Amsterdam. Dr. Schnitzler zal „uit eigen werken" lezen.

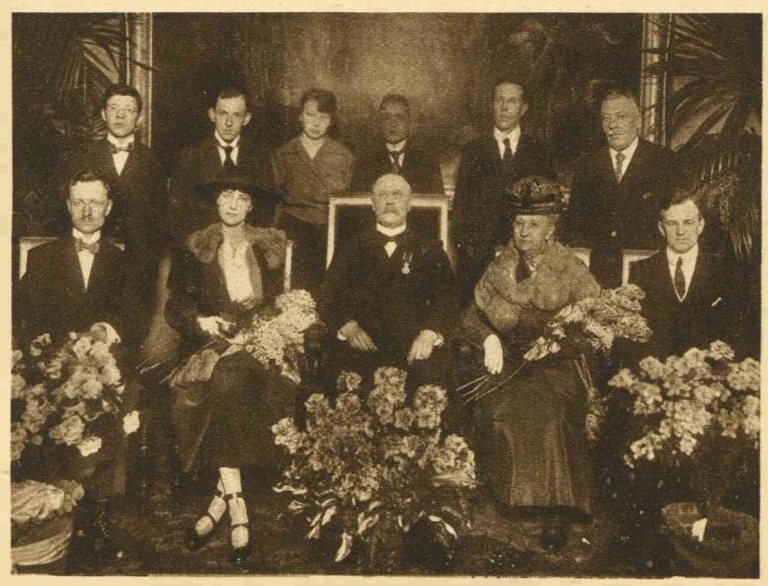

Links:

Een 50-jarig jubileum.

Den 15en April was het een halve eeuw geleden, dat de heer H. J. Scheltema in dienst trad bij Publieke Werken te Amsterdam. De foto hiernaast werd gemaakt ter gelegenheid van de huldiging ten Stadhuize.

Rechts:

Het Congres van het Oostersch Genootschap.

De vorige week werd te Leiden in het academiegebouw het 2e congres van het Oostersch Genootschap gehouden. Onze fotograaf maakte in het Groot-Auditorium der Universiteit nevenstaande opname der congresleden.

TANTE CRAMPETT's ERFENIS

Wel alle drommels . . . . Hier, Martha, wat zeg je daarvan? Tante Jane komt ons een bezoek brengen."

„Tante Jane? Je bedoelt toch niet die ouwe tooverlantaarn, Jane Crampett? Om 's hemels wil, zeg dat niet."

„Maar 't is zoo, luister even."

En Hubert Feldham las luid den brief, die zoo even gekomen was, aan zijn vrouw voor.

„Beste Neef, — Reeds lang was ik van plan eens een bezoek aan Londen te brengen en ten laatste heb ik de stoute schoenen aangetrokken en zal de reis aanvaarden. Ik denk een week bij je te blijven, als je mij kunt hebben en daarna een week bij je broer Frank. Schrijf s.v.p. even een woordje, dan zal ik Zaterdag tegen theetijd bij je wezen. Je toegenegen tante, Jane Crampett."

„O, maar Hubert, we kunnen haar geen heele week hebben, werkelijk, dat kan niet. Wat zullen we doen?"

„Ja, zie je, lieveling," antwoordde Hubert nadenkend, „we kunnen niet heelemaal weigeren. Tante Jane is rijk, weet je, en Frank en ik zijn haar eenige erfgenamen. Ze zal niet altijd blijven leven, denk ik, en soms, zegt het spreekwoord, moet men wel eens een kaars voor den duivel branden. Het zou heel aardig zijn als ze ons een paar duizendjes naliet, vind je niet?"

„Een paar duizendjes? O, Hubert, ik zou er me alles voor willen getroosten. Denk eens even wat we al niet met dat geld doen kunnen. Schrijf dan maar gauw en zeg haar, dat we blij zullen zijn, haar te zien. Frank kan niet veel doen, omdat hij op kamers woont, dus reken ik, dat wij de meeste kans hebben, als we het goed aanleggen."

Hubert liet geen tijd verloren gaan en zijn brief was vertrouwelijk genoeg om zelfs de onaangenaamste oude tante te behagen.

Hij vertelde haar, dat de gedachte haar lief oud gezicht weer eens te zien, hem geheel had opgevroolijkt en hoopte, dat ze hun nederige woning heel wat langer dan een week met een bezoek zou vereeren. Hij zou haar zelf van 't station halen en haar thuisbrengen.

Hij hield woord en toen juffrouw Crampett de stad bereikte, wachtte Hubert haar op en had al een taxi voor haar gereed staan. De jonge man vond haar er veel ouder uitzien en veel gebrekkiger dan toen hij haar voor 't laatst had ontmoet.

„Wees voorzichtig met die tasch en geef mij dien hoedendoos. Ik laat niemand anders dien doos dragen. Nu kun je naar het afgiftebureau gaan en mijn bagage halen. Er zijn vijf doozen en drie koffers en een pak goed en — en Dora."

„Dora, tante, wie is dat?"

„O, dat is mijn papegaai. Ik ga nooit ergens heen zonder hem, den lieven vogel. Zorg alsjeblieft goed voor hem, Hubert."

Hubert verzekerde dat hij voor hem zou zorgen als voor zijn oogappel en rende naar het bureau, benieuwd waarvoor ter wereld dat oude mensch al die bagage meebracht.

Na veel geduw en gepraat werd de bagage in en op de taxi geladen, met uitzondering van twee van de koffers, die door den kruier werden gebracht. En in goede orde kwam tante Jane in de woning der Feldhams aan.

Haar ontvangst door Martha liet niets te wenschen over.

„O, ik ben zoo blij u te zien, lieve tante," zei Hubert's vrouw. „Gaat u mee naar uw kamer en laat mij u helpen uw bagage uit te pakken, terwijl Hubert thee zet. Een lekker sterk kopje voor tante Jane, Hubert, denk er om."

Er waren veel moeilijkheden aan het verblijf van de oude dame verbonden, zelfs meer dan de Feldhams hadden verwacht. Zij was tamelijk hulpbehoevend en buitengewoon nauwgezet. En bovendien moest men zeer luid spreken om zich verstaanbaar te maken. Ze hadden niet geweten dat ze doof was. En tante had veel noten op haar zang.

„Ik wil daar zitten, Martha, als je er niets op tegen hebt dien armstoel te verzetten. Neen niet daar, even verder, alsjeblieft. Als je nu nog dat tafeltje naast mij wil zetten? En zet alsjeblieft mijn eau de cologne er op. O, en heb je een voetkussen, om mijn voeten wat te laten rusten? Dank je, en dan zou ik graag een kussen op den rug van mijn stoel hebben. Dat is gemakkelijker!"

Er kwam geen eind aan haar eischen en Hubert en Martha haastten zich ze alle te bevredigen, oogenschijnlijk met plezier, maar tegen elkaar lieten ze zich hooren: „Die akelige oude kat! Als het niet om haar geld was zou ik haar vertellen, dat ze heen kon gaan en zich ophangen."

„Stil, lieveling. Brand een kaars voor den duivel — vergeet dat niet."

En tante Jane aanvaardde glimlachend al hun attenties, alsof zij geloofde, dat het geheel uit liefde voor haar zelf was. Om het jonge paar recht te doen, moet gezegd worden, dat zij zich werkelijk voor haar inspanden en dat iedere wensch bevredigd werd, zelfs wanneer die een klein offer en wat moeite kostte.

Zoo ging de week voorbij, langzaam genoeg voor Martha, minder voor Hubert die het grootste deel van den dag naar zijn kantoor was. En aan het einde van de week zeide tante Jane hen vaarwel en Hubert vergezelde haar in een rijtuig naar de kamers van zijn broer.

„Vaarwel, lieve kinderen," zei de oude dame bij het scheiden, „ik zal nooit je vriendelijkheid en de goede zorgen vergeten."

Frank Feldham had de mededeeling van tante's bezoek met verwondering ontvangen en wist niet of hij er om lachen of er het land over moest hebben.

Hij, een vrijgezel, die op gemeubileerde kamers woonde, met hoegenaamd geen gelegenheid om bezoekers te ontvangen; wat moest hij met een oude dame doen, die in ieder geval veel hulp noodig had? Hij besloot zijn hospita eens te raadplegen.

Of liever, de dochter van zijn hospita, want mettertijd was hij tot over de ooren verliefd geworden op Clara Tilson en het was alleen om financieele redenen dat zij nog niet getrouwd waren en een eigen woning hadden.

Dus moest hij Clara maar eens in den arm nemen.

„Ik zal u vertellen wat ik bedacht had, mevrouw Tilson," zeide Frank, „U hebt een logeerkamer, dus als u haar eens ontving en voor haar zorgde zooals u het voor mij doet? Ik vertrouw dat u de kosten zoo billijk mogelijk zult rekenen, want Clara en ik kunnen niet zooveel geld besteden, is 't wel, Clara?"

„Stil," zei Clara, „het is je tante en je moet doen wat je kunt om het haar zoo gemakkelijk mogelijk te maken. Hoe ziet ze er uit?"

„O, ze is oud en erg lastig en stipt en heel rijk. Misschien kom ik ook nog in aanmerking voor een deel van haar geld, maar ik reken er niet op, want ik heb mij nooit veel met haar bemoeid. Maar als de zuster van mijn moeder kon het toch wel eens gebeuren."

Toen juffrouw Crampett aankwam, belastte Clara zich met haar.

„Ik noem u ook maar tante Jane," zei het meisje. „Als Frank en ik getrouwd zijn, zult u toch ook mijn tante zijn en daar wil ik vast aan wennen."

Wat Frank betrof, hij meende werkelijk vriendelijk voor zijn tante te zijn, maar hij had geen geduld met haar en tante Jane vond hem niet zooals zijn broer. Zooals gewoonlijk vroeg zij weer om haar stoel te verzetten, om haar eau de cologne en haar waaier, maar Frank schudde zijn hoofd.

„U zit daar heel goed, tante Jane. U zit daar uit de tocht. Hier is een voetenbankje voor u, maar wat uw eau de cologne betreft, het is een slechte gewoonte om die zonder noodzaak te gebruiken. Ik zal ze hier op den schoorsteenmantel zetten. Als u ze noodig hebt, zegt u het mij dan even, dan zal ik ze u dadelijk geven."

Hij zag den blik uit tante Jane's oogen niet en toen hij zich omdraaide, glimlachte ze tevreden.

Ieder oogenblik gebeurde hetzelfde en ofschoon Clara Frank gelijk gaf, dacht zij bij zichzelf, dat als hij ooit kans gehad had, tante Jane's geld te erven, door dit bezoek die kans wel verkeken zou zijn.

„Ik zou graag willen, Frank, dat je mijn papegaai even naar mijn slaapkamer bracht," zei tante Jane, toen zij naar bed ging. „Hij gaat altijd met me mee."

„Wat! Een papegaai naar uw slaapkamer brengen! U houdt me toch zeker voor den mal. Daar heb ik nog nooit van gehoord. Neen, neen, tante, gaat u maar alleen naar uw kamer, en laat Polly maar hier. Hij kan het hier best uithouden tot morgen."

„Hubert bracht hem altijd voor mij weg," mopperde de oude dame.

„Dan is hij wel dwaas. Natuurlijk kan men bij zichzelf zoo iets wel doen, tante, en dan kan niemand er iets van ze gen, maar bij vreemden kan men niet doen wat men wil en ik weet zeker dat mevrouw Tilson het niet zou willen hebben."

„Zou je haar niet liever haar zin geven?" fluisterde Clara.

„Neen, lieveling. Ik wil al het mogelijke doen om het haar gemakkelijk te maken, maar die malle grillen wil ik niet aanmoedigen. Het is niet goed voor haar en als andere menschen haar ook haar zin niet gaven, zou ze wel spoedig anders worden."

Maar met al dien strijd om tante's grillen ging de week toch tamelijk genoeglijk voorbij en de dag van haar vertrek brak aan.

„Ik verzeker je, dat ik je vriendelijkheid niet zal vergeten, Frank, noch de uwe, Clara. Als je werkelijk zoo dwaas bent om te gaan trouwen, stuur mij dan even bericht, wil je?" — En die belofte werd gedaan. Een jaar was voorbijgegaan, toen het bericht kwam, dat Jane Crampett was gestorven, in den ouderdom van negen en zeventig jaar. Frank was nog niet in staat geweest om te trouwen en de Feldhams spanden zich altijd in om hun huisje een net en deftig aanzien te geven. De twee broers waren verlangend 't testament te hooren voorlezen. Ze waren uitgenoodigd de begrafenis bij te wonen.

Het testament bleek 'n merkwaardig en belangwekkend document te zijn.

Na de gebruikelijke formaliteiten betreffende de betaling van schulden en de bekendmaking van eenige kleine legaten aan liefdadige instellingen, luidde het:

„Het overschot van mijn bezitting, met inbegrip van al het geld, waarover ik als ik sterf beschik, laat ik verdeelen tusschen mijn twee neven Hubert en Frank Feldham, op de volgende voorwaarden, uit dankbaarheid voor de goede ontvangst bij gelegenheid van mijn verblijf in Londen.

Ik wil eerst mijn dankbaarheid uitdrukken aan neef Hubert en zijn vrouw Martha en aan Frank en zijn verloofde Clara, voor hun vriendelijkheid, ofschoon ik niet begrijp waarom zij dachten dat ik doof was, daar zij toch wel bemerken konden dat ik elk gefluister verstond.

Daar mijn neef Hubert van plan scheen een kaars voor den duivel te branden, zoo vermaak ik hem mijn koperen kandelaar, die op de plank in mijn slaapkamer staat, zoodat hij geen kaarsvet behoeft te morsen. Ook laat ik hem de som van vijf en twintig shillings na om hem schadeloos te stellen voor zijn gastvrijheid.

Daar mijn neef Frank een ingewortelden hekel heeft aan „ze rige oudjes" en hen niet hun zin wil geven, zelfs niet ter wille van een groot fortuin, zoo denk ik dat hij veilig als een eerlijk man beschouwd kan worden en goed gebruik van het geld zal maken. Ik heb ook opgemerkt, dat hij mijn papegaai goed behandelde, hoewel hij hem niet in mijn slaapkamer wilde hebben. Daarom laat ik hem mijn papegaai en de kooi na. Ook vermaak ik hem de rest van mijn financieele bezittingen, die ongeveer tienduizend pond bedragen; op die conditie, dat binnen drie maanden na het lezen van dit testament, de bovengenoemde Frank Feldham en Clara Tilson zullen trouwen."

Dan volgden aanwijzingen voor vele andere regelingen.

De broeders keken elkaar, nadat de notaris den inhoud van het testament voorgelezen had, zwijgend aan.

Toen stak Frank zijn hand uit.

„Het spijt me reusachtig voor je, Hubert, ouwe jongen. Als ik je wat kan helpen, geneer je niet het te zeggen, ik zal niet gierig wezen."

Maar toen Hubert dit aan zijn vrouw vertelde, kregen de echtgenooten bijna oneenigheid.

„Die ouwe, listige heks," riep zij. „Je kunt er van op aan dat je broer het er op aangelegd heeft, om dat geld te krijgen. Wij zijn niet slim genoeg geweest."

Toen echter Frank de wonderbare geschiedenis aan zijn bruid vertelde, legde Clara haar hoofd op zijn schouder en keek hem vriendelijk in de oogen.

„Arme tante Jane," zeide zij. „Zij was beter dan wij dachten en niet zoo ziekelijk als ze scheen. Maar, o Frank, te moeten denken dat ze alles hoorde wat we van haar zeiden. Ik voel me zoo beschaamd . . . ."

Het duurde echter geen drie maanden vóór Frank en Clara de condities van Jane Crampett's testament, om de erfenis te krijgen, vervulden.

VOORJAARS-IDYLLE.

HET LATE VOORJAAR

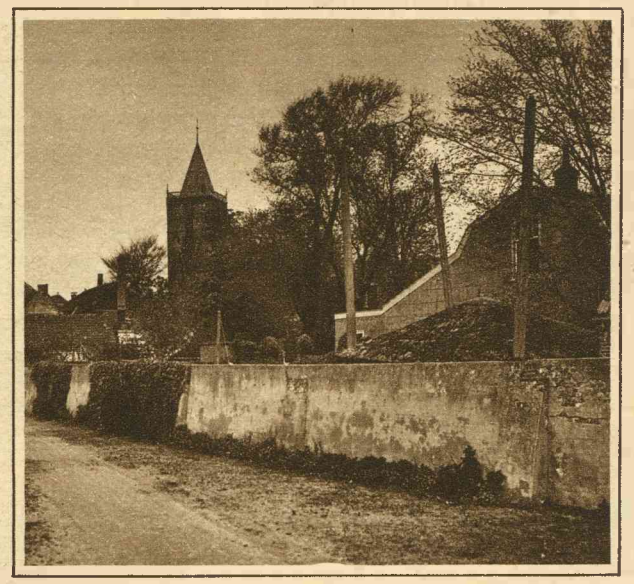

In tegenstelling met verleden en vóorverleden jaar, toen het al zeer vroeg zomerde, worden we ditmaal bezocht door een koud, guur voorjaar. De velden zien inplaats van groen nog brons, en slechts hier en daar trekt een boompje of heester schuchter zijn voorjaarstoilet aan. Ondanks het feit echter dat de natuur ditmaal bij den kalender ten achter is, heeft zij ons toch al reeds enkele zomersche dagen geschonken, waarvan dan ook door het menschdom, dat den langen winter moede is, gretig genoten werd. — De foto's op deze pagina, door onzen fotograaf n a P a s c h e n gemaakt, illustreeren het huidige koude en grillige April-weer o.i. wel op sprekende wijze. Hierboven, l i n k s: Wie zelf tuiniert, ondervindt de nadeelen van het late voorjaar: er wil haast niets den grond uit. M i d d e n: Hoewel de boomen nog kaal zijn en de weiden nog lang niet groen, is de hooiberg bijna uitgeput, wat velen boeren zorg baart. R e c h t s: Op het boerenerf zijn het alleen maar de kippen die wat bedrijvigheid te weeg brengen.

Toen de zon even scheen....

L i n k s: Een weinigje zon doet het stadsbeeld direct veel levendiger schijnen. Rechts: De zon lokt ook de roeiers naar buiten om zich te trainen voor de komende wedstrijden.

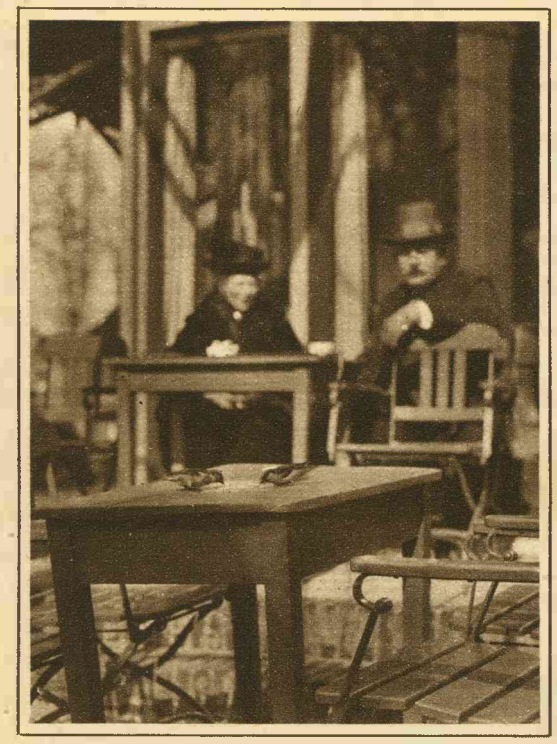

Ook voor de buiten-café's is het koude voorjaar een nadeel. De terrassen blijven leeg en verlaten. De eenige bezoekers die er kwamen, en die onze fotograaf op de gevoelige plaat vereeuwigde, brengen nu juist geen voordeel...

„Voorjaar" is voor onze huismoeders gelijkluidend met „schoonmaak". Dat dit op het platte land ook al zoo is, ondanks de koude, demonstreert de kiek hierboven.

Door een vleugje zonneschijn verlokt, gaat Moeder met zus een wandelingetje maken, om misschien onder een sneeuwbui thuis te komen...

DE KASCONTROLE

NIEUWE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

2) (Vervolg)

Wij zijn niet voor niets in de stad, waarin men het beste in Duitschland eet en drinkt. Dus, vereerde meester, beantwoordt mij een gewetensvraag: waar kunnen wij een fatsoenlijke flesch witte Bordeaux en een paar goede kreeften krijgen?"

Reimers keek met een komisch- dictatorialen blik de Gertrüdenstrasse af in de richting van den Aster.

„Laten wij naar de „Pfordte" gaan," zei hij laconiek. „Daar krijgt U alles, wat Uw hart begeert."

„Pfordte," herhaalde Thomas oplettend en smakte met zijn tong. „Heel goed. Pfordte is eigenlijk geen restaurant — Pfordte is een gedicht. Gaat U welgemoed vooruit, heeren. Ik wou mijn bank in 't kort den uitslag van mijn zending telegrafeeren, en bovendien het gewenschte voorschot invorderen, wat mijnheer Reimers naar ik hoop niet ongaarne hoort. Ik ben in tien minuten bij U."

Toen de drie heeren om half drie opbraken, stond een fatsoenlijke batterij leege flesschen aan hun voeten. En toen de kellner mijnheer Thomas met een diepe buiging de rekening overhandigde, waren het maar eventjes drie aanzienlijke blauwe biljetten, die de procuratiehouder met een nonchalant gebaar op de tafel wierp.

„Een auto!"

De kellner gaf den portier een gebiedend teeken. Een paar minuten later trad de druk-betresde man salueerend binnen.

„De auto is er," meldde hij.

De procuratiehouder drukte den portier een flink drinkgeld in de hand. Deze rukte gedienstig het portier van den auto open, en de drie heeren stegen in.

„Naar de Continentalbank."

Ratelend zette zich de Hedag-wagen in beweging . . .

Mijnheer Reimers was de laatste, die, op zijn korte beenen waggelend, den auto verliet, die vlak voor de bank voorgereden was. Thomas keek hem lachend aan.

„Ik geloof, dat wij geen van alle meer heel vast staan," zei hij, terwijl hij den Hamburger collega knipoogend aankeek. „Ik geloof, dat het het verstandigste is, dat wij direct door den vestibule-ingang uw privé-kantoor ingaan. Ik durf het niet wagen, mij in dezen toestand aan Uw personeel te laten zien."

Ook Kieszling lachte. „U hebt gelijk. Wij zullen alles vermijden, wat ons prestige zou kunnen ondermijnen. Komt mee."

Hij kreeg den kleinen veiligheidssleutel en zij gingen de met tapijten belegde marmeren trap op.

„Gaat u binnen."

Op de groote, licht eiken schrijftafel lag een telegram.

„U excuseert." Kieszling rukte het open. Hij doorvloog de regels, knikte en gaf het zijn Berlijnschen collega. Deze las hardop voor:

„Kieszling, Continentalbank, Hamburg. Betaal mijnheer Reimers tweehonderdvijftigduizend Mark uit voor onze rekening.

Continentalbank."

Thomas klopte den cargadoor op den schouder.

„Nu, is dat stipt of niet? . . . . Ja, ja, wij Berlijners."

„Wenscht U het geld in contanten of in een chèque?" informeerde Kieszling.

Reimers dacht een oogenblik na. „In contanten was mij liever."

De filiaal-directeur opende de kleine, bekleede en met nagels beslagen deur, die naar het hoofdkantoor leidde. Het klepperen der schrijfmachines en 't gegons van stemmen stroomde het stille vertrek binnen. Kieszling trok de deur achter zich toe, die luide in 't slot viel.

Na weinige minuten kwam hij terug, in iedere hand een bundel bruine biljetten. Mijnheer Thomas haalde twee formulieren uit zijn zak.

„Hier. Wilt U alstublieft Uw naam onder het koopcontract zetten en verder deze quitantie teekenen. Niet met potlood, alstublieft — hier, neemt U mijn vulpenhouder."

Mijnheer Reimers zette omslachtig zijn groote lorgnet op en teekende met langzame, pedante halen tweemaal zijn naam.

„Dank U wel."

Mijnheer Thomas nam den blotter, droogde zorgvuldig het glanzende schrift af, vouwde beide formulieren toe en stak ze behoedzaam in zijn zak.

„Ik zal," wendde hij zich tot zijn Hamburger collega, „beide in Berlijn laten stempelen en boeken en ze U dan met de gebruikelijke medio-afrekening weer zenden. Intusschen zal ik U mijnerzijds een voorloopige quitantie geven."

Kieszling knikte en schoof den procuratiehouder een langwerpig quitantieformulier toe, dat deze met een vlugge hand invulde en onderteekende.

„Zoo. En nu zijn we klaar voor vandaag. Wanneer gaat de eerste trein naar Berlijn? Wacht eens," onderbrak hij zich, „ik heb een spoorboekje bij mij." Hij bladerde in het kleine boekje . . . . „Om zes uur veertig." Hij knipte zijn horloge open. „Dat klopt voortreffelijk. Dan ben ik even over tienen in Berlijn en kan den generaal-directeur nog telefonisch inlichten . . . kom mee, mijnheer Reimers. Ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt, onzen heer Kieszling een beetje te laten werken. Wij hebben hem tijd genoeg beroofd."

De filiaaldirecteur maakte een handbeweging, die zoowel als toestemming of als een beleefd protest uitgelegd kon worden.

Thomas reikte den collega de hand.

„Tot weerziens. Indien niet vroeger, dan bij de inwijding van de „Continentalhof"."

„Tot weerziens."

Kieszling opende de gangdeur en liet beiden uit.

Toen ging hij naar de schrijftafel terug, drukte op den ivoren knop, waarnaast het woord „Correspondentieafdeeling" stond, en liet zich de omvangrijke post brengen, in welker lectuur hij zich verdiepte.

's Middags van den volgenden dag om tien minuten over twaalf, meldde de telefoniste van de bank haar directeur mijnheer Kieszling het gebruikelijke telefoongesprek, dat de Centrale in Berlijn om den anderen dag met haar filialen gewoon was te voeren. Kieszling nam den hoorn en meldde zich.

„Met Schmiedel," klonk de stem uit het toestel. „Er is niets bijzonders vandaag. De zaak met Guyana zal wel tot stand komen. We zenden u daarover vanavond schriftelijk bericht."

Kieszling maakte een paar notities op het bloknota, dat voor hem lag.

„Een makkelijke zaak," zei hij tevreden. „Die zal ons niet veel moeite geven en een heel aanzienlijken winst brengen. Ik reken op ongeveer honderddertigduizend Mark."

„In de aangelegenheid van de Bochumer Stalhwerke. kan ik U heden niets zeggen," ging de stem uit Berlijn voort. „Mijnheer Thomas, die deze zaak in handen heeft, is gisteren en vandaag voor de zaak niet te spreken. Hij heeft," uit het toestel klonk een zacht lachen, „gewichtiger dingen te doen: gisteren en heden hebben de Olympische spelen in het Stadion plaats, en mijnheer Thomas troont heden evenals gisteren onafgebroken van tien tot vier uur op zijn tribuneplaats in het Grünewald."

De directeur schudde zijn hoofd en drukte den hoorn tegen zijn oor.

„Wat zegt U, mijnheer Schmiedel?" vroeg hij.

„Mijnheer Thomas was gisteren . . ."

„Nu ja," klonk het lachende antwoord, „op de Olympische spelen. Waarlijk. Gisteren en vandaag. Zonder pauze van tien tot vieren. Mijnheer Thomas is een groot sportman voor een mijnheer. Nu, dat is geen wonder. Onze generaal-directeur heeft dezen toon eenigszins aangegeven. Hij is, zooals U weet, derde voorzitter van de sportvereeniging. En met één slag heeft ons personeel een kolossale liefde voor de sport in zich ontdekt. Ja, ja, zoo heer, zoo knecht."

„Pardon . . . ." Kieszling voelde, hoe een bloedgolf hem naar het hart schoot, en hoe het in zijn hoofd begon te draaien. „Dus . . . . ik heb goed gehoord! Mijnheer Thomas was gisteren . . . ."

„Welzeker, welzeker," kwam het een beetje ongeduldige antwoord in de telefoon, „wij hebben ons allen vanmorgen zeer geamuseerd: de generaal-directeur vertelde ons, dat hij Thomas vanuit de verte heeft gadegeslagen. Hij heeft als een standbeeld uren lang op zijn plaats gezeten en de hardloopers aangestaard. Van tienen tot ongeveer vier uur. Bijna zonder onderbreking. En heden morgen is hij er reeds weer . . . . maar nu verontschuldigt U mij . . . de drie minuten zijn om."

Kieszling legde kletterend den hoorn op den vork neer. Hij stond duizelig op en drukte zijn hoofd in de handen. Mijnheer Thomas . . . . de procuratiehouder . . . . gisteren . . . . den geheelen dag . . . . in Berlijn . . . op het stadion en . . . en . . . mijnheer Thomas, die gisteren hier geweest was . . . op wiens order hij een kwart millioen aan een vreemde had uitbetaald . . .

Hij ging met wankelende passen als een beschonkene naar het raam en drukte zijn hoofd tegen de koude ruiten.

Dat alles moest toch een vergissing zijn . . . een raadsel, dat zich iedere minuut kon ophelderen.

Hij greep met zijn hand naar zijn hals en rukte aan zijn boord. De lucht werd hem opeens te zwaar, te drukkend. Hij had het gevoel, alsof hij moest stikken. Dansten de schilderijen niet voor zijn oogen, die daar aan hun nagels aan den wand hingen?

Een kasbediende trad binnen en bracht eenige papieren. Het klepperen en stemmengewirwar, dat uit de nevenkamer drong, leek hem ineens als een onverdraaglijke, snijdende hoon. Verwarde gedachten schoten hem door het hoofd. Hij staarde als een waanzinnige voor zich uit. Dan herstelde hij zich, nam zijn hoed en verliet het bureau.

Op de straat stroomde de warme voorjaarslucht hem tegemoet en bracht hem weer eenigszins tot bezinning. En met een slag ontwaakte de bedaarde, zakelijk handelende koopman weer in hem.

Hij moest zekerheid hebben. Zekerheid . . . Die kon hem geen ander geven dan mijnheer Thomas zelf.

Hij ging met vlugge schreden naar het naaste telegraafkantoor en gaf een telegram op:

„Thomas, Güntzelstrasse 146, Berlin-Wilmersdorf. Sein, wat met Hamburger huiskoop."

Toen viel hem in, dat uren zouden vergaan, eer het antwoord er zijn kon, want de geadresseerde van het telegram was immers buiten in het Grunewald, en het kon wel laat op den avond worden, eer hij thuiskwam. Om 't even. Er was geen ander middel om de waarheid te vernemen.

Wat zou hij nu tot zoolang aanvangen?

In deze onzekerheid, deze ontzettende onrust? Onwillekeurig sloeg Kieszling den weg naar de Gertrüdenstrasse in. Deze beide huizen waren gisteren volgens het contract in het bezit van zijn bank overgegaan . . .

Juist trad de portier uit zijn loge op de straat. Kieszling ging op hem toe.

„Zeg mij eens," begon hij met bevende stem, „waar woont eigenlijk mijnheer Reimers?"

De gevraagde keek hem verwonderd aan en haalde zijn schouders op.

„Reimers?" vroeg hij, „ik ken geen mijnheer Reimers. In mijn huis woont hij in ieder geval niet."

Kieszling probeerde te glimlachen, een krampachtig, smartelijk lachen.

„Hij zal niet in Uw huis wonen. Ik bedoel mijnheer Reimers, den eigenaar van deze beide huizen."

De portier keek hem verbaasd van de voeten tot het hoofd aan en schudde zijn hoofd.

„Ik ken geen mijnheer Reimers. En deze beide huizen behooren hem heelemaal niet toe," zei hij ongeduldig. „Deze twee stukken grond behooren aan Mevrouw Kersten."

De directeur greep met de hand naar zijn hart, dat een oogenblik lang scheen uit te zetten. Hij haalde diep adem en keek den huismeester met glinsterende oogen aan.

„Je weet dat heel zeker?" Zijn stem klonk zacht en als uit de verte. „Je weet dat heel zeker?"

De gevraagde maakte een ongeduldige beweging. Men zag dat hij zich inhield, om niet grof te worden.

„Ik ben sedert twintig jaar op mijn post. Dan zal ik wel weten, wien de huizen toebehooren, die ik beheer." Met deze woorden draaide hij zich om en ging in huis, niet zonder zich nog eens verontwaardigd om te draaien en den zonderlingen vrager een argwanenden blik toe te werpen. De man moest òf dronken òf gek zijn.

Kieszling stond nog altijd op dezelfde plek, de oogen met een starre uitdrukking op de huisdeur gericht, waarin de man verdwenen was.

Wat had dit alles te beteekenen? De procuratiehouder, die hem gisteren bezocht had en die . . . . zooals hij vandaag vernam, niet uit Berlijn weg geweest was . . . De huiseigenaar, wien hij een kwart millioen had uitbetaald en wien het huis in 't geheel niet toebehoorde. Dien niemand kende . . .

Een stekende pijn krauwde zich plotseling in zijn achterhoofd, een druk, die zijn schedel dreigde te doen springen.

Een paar voorbijgangers keken hem verbaasd aan. Eenige kinderen bleven staan en wezen op hem.

Juist klepperde in een traag tempo een huurrijtuig voorbij. Kieszling wenkte moede met zijn hand. Het rijtuig bleef laks, als onwillig, staan. Met schreden, die bij iedere beweging dreigden dóór te knikken, ging hij naar den wagen toe. Hij steeg met zware voeten op de treeplank en liet zich als een halfdoode in het sjofele bekleedsel achterover vallen.

De koetsier wachtte een oogenblik. Dan keerde hij zich verbaasd, zichtbaar verontwaardigd om. Kieszling verroerde zich niet

(Wordt Vervolgd).

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

Het tiende Nederlandsche Philologen-congres te Leiden.

Woensdag 19 en Donderdag 20 April is te Leiden het tiende Nederlandsche Philologen-congres gehouden. Onze fotograaf maakte naar aanleiding hiervan bovenstaande kieken. *Links:* de bekende activist Willem de Vreese (met deukhoed) in gesprek met Prof. Dr. J. Six. *Midden:* Een groep der vooraanstaande deelnemers aan het congres. 1. de heer K. R. Gallas, 1e secr. v.h. Bureel; 2. Dr. G. G. Kloeke, 2e secr. idem; 3. Prof Dr. J. W. Muller, voorz. idem; 4. Prof. Dr. R. H. Woltjes, voorz. v. d. afdeeling klassieke Philologie; 5. de heer Goosenaerts. *Rechts:* Prof. R. Casimir, voorzitter der afdeeling Paedagogiek.

De Civic Education Ligue te Leiden.

De vorige week brachten een vijftigtal leden van de „Civic Education Ligue" een bezoek aan Leiden, waar zij onder leiding van Prof. Kuenen (x) verschillende merkwaardigheden bezichtigden. Onze fotograaf kiekte hen voór het Leidsche Volkshuis.

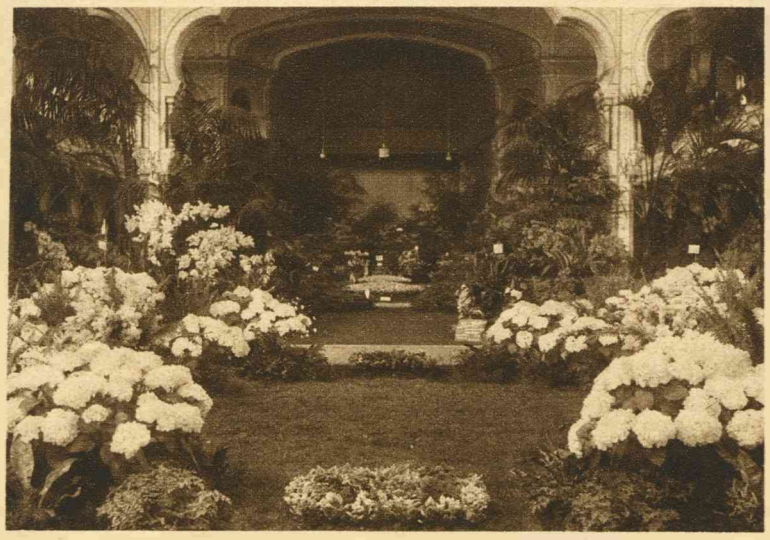

De bloemententoonstelling te 's-Gravenhage.

De Nedeflandsche Maatschappij voor Tuinbouw en Plantkunde hield in den Dierentuin te 's-Gravenhage een schitterend geslaagde bloemententoonstelling. Hierboven: een overzicht der expositie.

BELANGRIJK BERICHT.

Wij moeten nogmaals dringend verzoeken berichten omtrent belangrijke gebeurtenissen, vergaderingen enz., steeds **zoo spoedig mogelijk**, liefst met bijgevoegde introductie, te willen zenden aan: Red. „Panorama," Doezastraat, Leiden, opdat wij **tijdig** maatregelen kunnen nemen tot het zenden van onze **eigen fotografen**

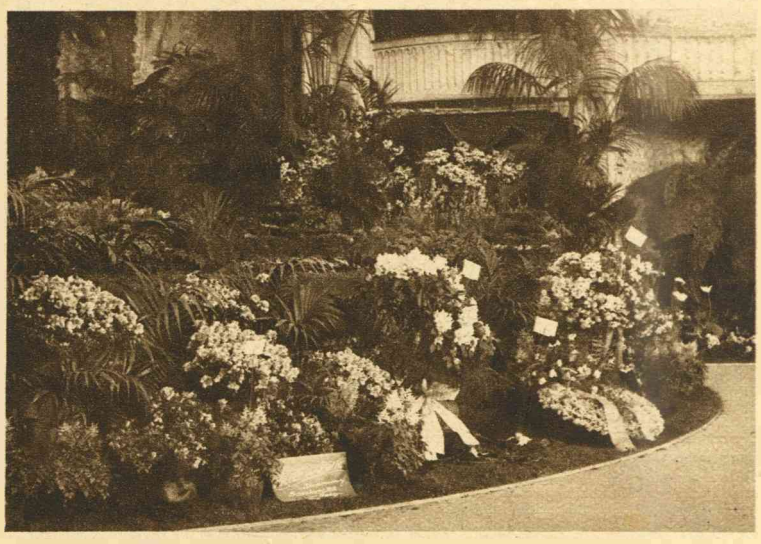

De bloemententoonstelling te 's-Gravenhage.

Een der fraaie inzendingen op de 's-Gravenhaagsche bloemententoonstelling.

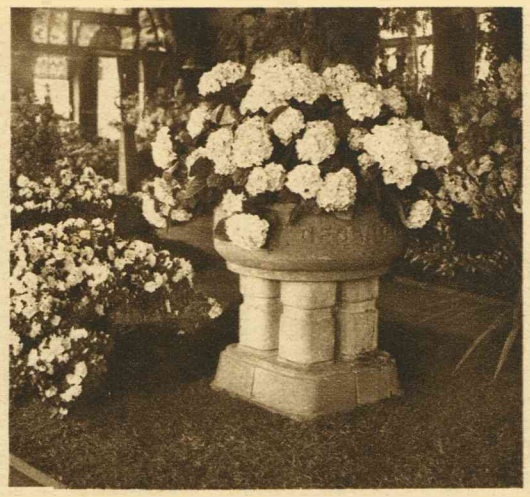

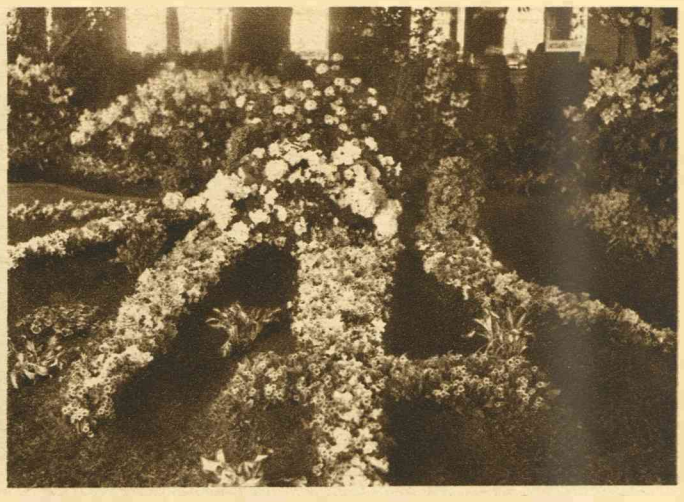

De Voorjaarsbloemententoonstelling te Rotterdam.

Van 21 tot 27 April wordt in de boven-voorzaal van het Café-Restaurant Loos te Rotterdam een voorjaarsbloemen-tentoonstelling van gekweekt materiaal gehouden. Deze expositie, die vooral door haar vele interessante nieuw-gekweekte bloemen de aandacht trekt, mag zich in een zeer druk bezoek verheugen Onze fotograaf maakte er de drie hierboven gereproduceerde opnamen. Links: een hoekje der tentoonstelling. Midden: een rijke weelde van witte en blauwe hortensia's. Rechts: Een bloemperk in modernen stijl uitgevoerd.

Millerand in Marokko.

Hierboven een foto van Millerand (X), den President van Frankrijk, die op het oogenblik in Marokko vertoeft. De kiek werd te Azemmour genomen, waar de Sultan Moulai-Youssef (XX) hem ontving.

Alanson B. Houghton,

de nieuwe Amerikaansche gezant te Berlijn.

Mevr. Theo Mann-Bouwmeester 72 jaar.

Woensdag l.l. vierde onze grootste actrice, Mevr. Theo Mann-Bouwmeester haar 72sten verjaardag. Dien avond heeft zij in den Stadsschouwburg te Amsterdam gespeeld in „De Demi-Monde", waarin zij haar rol weer schitterend vertolkte. Onze foto werd genomen na de voorstelling, terwijl zij Dr. Willem Royaards eenige rozen aanbiedt.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Vuile messen worden weder als nieuw, als men ze even afwrijft met een koperen pannewisscher met wat „Monkeybrand" erop.

Gerstwater is een zeer gezonde drank, niet alleen voor kinderen, maar ook voor groote menschen die kou gevat hebben, koortsig zijn, enz. Men bereidt het als volgt: zet een flinke hoeveelheid *gewasschen* gerst met 10 à 16 deelen water te koken, totdat de pellen oplossen. Dan zeeft men het door een doekje, voegt er een weinig suiker en citroensap bij, en de drank is gereed.

Een uitstekend middel om kragen schoon te maken is zwavelether. Daarmede bevochtigt men de plaats, die men schoon wil maken, en wrijft er met een schoon, eveneens vochtig gemaakt lapje, langs. De vuile plek wordt spoedig schoon, droogt snel op en laat hoegenaamd geen reuk meer achter.

Teneinde eksteroogen of likdoorns te verdrijven, legt men acht dagen achtereen op de plaats waar de likdoorn zit een weinig geraffineerde potasch ter grootte van een erwt. Dit middel werkt onfeilbaar.

Nu de Eau de Cologne nogal duur geworden is, zullen vele lezeressen het zeker op prijs stellen te vernemen hoe zij dit verkwikkende vocht zelf maken kunnen: Men lost in een liter alcohol van 36 graden op: 85 gram rosmarijnolie; 6 gram citroengeest; 4 gram bergamotolie en 3 gram cedraatolie. Nadat dit mengsel voldoende is opgelost, filtreert men het en doet het in goed gesloten fleschjes.

Melk mag men nooit in een lange teug drinken, daar zij door het maagzuur stremt, zoodra zij in de maag komt en daarin als een brok blijft liggen, zonder te kunnen oplossen en dan natuurlijk pijn veroorzaakt. Dan denkt men natuurlijk direct, dat men geen melk kan verdragen. Maar dat is onjuist; als men ze langzaam drinkt, kan de maag kleine hoeveelheden gemakkelijk verdragen.

Linoleum moet men nooit met borstel en zeep schoonmaken. Het is voldoende, wanneer men het met een lap met warm water reinigt en nawrijft met een schoonen doek. Melk geeft ook zeer veel glans aan linoleum. Zoomin mogelijk nat schoonmaken is het verstandigst, en alleen van tijd tot tijd onderhouden met een weinig lijnolie of geest van terpentijn.

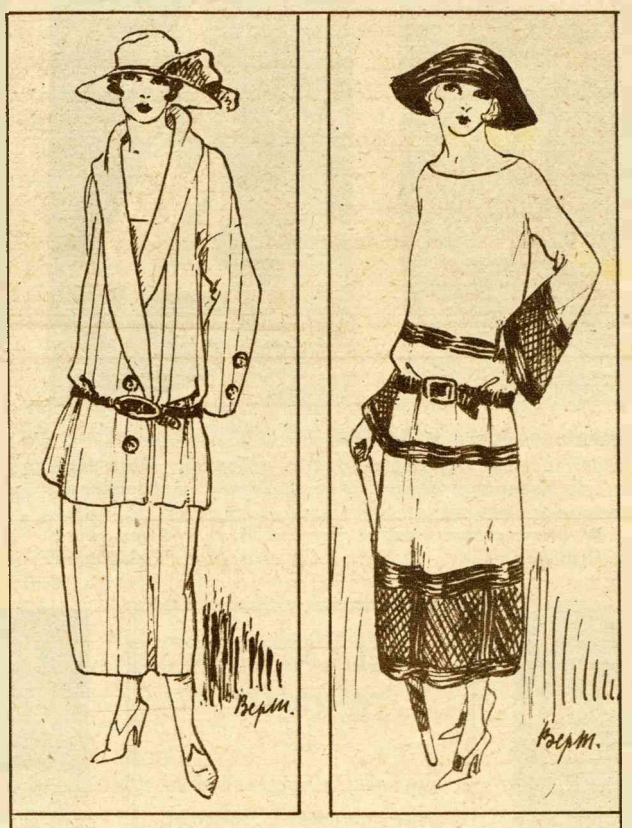

Links: Mantelpakje van een lichte gestreepte stof, b.v. zacht goudgeel en reseda; met langen sjaalkraag uit wit piqué. Knoopen van wit been. De hoed, in 'n met 't pak harmonieerende tint. Rechts: Wandeltoilet, uit een zacht-getint bruin crêpe-marocain, bewerkt met zwart lak-tres. Om 't middel een gebrand zilveren gordel.
B. Mennens.

Recepten.

Salade van kip.

(Uit de Amerikaansche keuken).

Benoodigd: 1 kip, een paar stengels bleekselderij, $1^1/_2$ d.L. mayonnaise, wat peper en zout.

Bereiding: Kook de kip in gezouten kokend water zachtjes gaar (ongeveer 1 uur); verwijder het vel en snijd met een scherp mes het *witte* vleesch in nette, kleine dobbelsteentjes (ongeveer 1 c.m.); bewaar het donkere vleesch, als men tenminste op een extra fijne sla gesteld is, voor het bereiden van croquetjes, schelpen of iets dergelijks. Spoel onder den waterkraan de selderij goed schoon, snijd het witte gedeelte in dobbelsteentjes van dezelfde grootte als de stukjes kippenvleesch, doe ze dadelijk in een kom met frisch water en laat ze daarin liggen tot de sla wordt opgediend. Reken van de selderijstukjes ongeveer $^2/_3$ van de hoeveelheid kippenvleesch.

Droog, even vóór het opdoen, de selderij luchtig in een schoonen doek, vermeng ze met de kip, strooi er wat peper en zout overheen en meng dan alles door elkaar met de mayonnaise. Breng de sla over in een kristallen slabak en garneer dien langs den kant met de mooiste, gele blaadjes, die van de selderijstengels zijn overgebleven en die ook tot het laatste oogenblik in frisch water bewaard zijn.

Kalfsvleesch (asturisch).

Benoodigd: 1 K.G. kalfsvleesch (fricandeau b.v.), peper, zout, een paar lepels tarwemeel, 125 gr. boter, 1 ui (ongeveer 50 gram), 5 eetlepels tomatenpurée.

Bereiding: Wasch het kalfsvleesch, wrijf het in met peper en zout en wentel het dan door het meel; laat het in 100 Gr. van de boter rondom mooi bruin worden en daarna half gaar braden, af en toe wat water bij de jus gietende, als deze te bruin dreigt te worden.

Fruit terwijl in een andere pan de gehakte ui met de overige boter lichtbruin, roer er de tomatenpurée door, laat het mengsel even doorkoken en giet het dan over het vleesch.

Laat het vleesch in de op deze wijze gevormde saus verder gaar worden (nog ongeveer drie kwartier), van tijd tot tijd een lepel water of bouillon er bij voegende, zoodat de saus niet te veel verkookt.

VOOR DE JEUGD

MOEDER'S FEE.

Moeder ik heb zoo'n mooi sprookje gelezen," zei de kleine Lize en leunde met een zucht van voldoening achterover in den grooten leuningstoel.

„Hoor eens, moedertje, het is van een meisje, dat elken keer dat zij sprak, paarlen en diamanten uit haar mond liet vallen. Zij was erg mooi en lief en iedereen hield van haar."

„En zij had een stiefzuster, die heel leelijk en onaardig was en die bij elk woord padden uit haar mond liet vallen. Verbeeld u eens, moeder, padden. Natuurlijk wilde niemand graag bij haar zijn, maar wel bij de andere om de mooie paarlen en diamanten op te rapen. Ik wou, dat ik 'n fee was met paarlen en diamanten."

Moeder was druk bezig een jurkje voor Lize's jongste zusje te naaien, maar zij keek even glimlachend haar klein meisje aan.

Moeder en juf waren zoo heel anders. Als juf bezig was 'n jurkje te naaien of iets dergelijks wilde zij zich nooit met de kinderen bemoeien. Als Lize haar iets vroeg, kreeg zij altijd ten antwoord:

„Wees nu eens stil Lize en ga wat met Reinier spelen. Je moet mij niet interrumpeeren, als ik werk."

Lize begreep wel niet precies wat interrumpeeren beteekende, maar zij begreep wel, dat juf uit haar humeur was, als zij dat woord gebruikte. Maar Moeder was nooit te druk bezig of te vermoeid om haar kinderen die dingen uit te leggen, die hun een raadsel toeschenen. Zij had altijd nog tijd genoeg om naar de verhalen, waarin de kinderen belangstelden, te luisteren; ook deed zij dikwijls een spelletje met hen, zoodat Lize en Reinier het heerlijk vonden, als Moeder in hun nabijheid was.

„En mijn kleine Lize wil dus gelijken op dat lieve meisje in dat sprookje," zei Moeder met een glimlach, „ik geloof dat ik een Fee ken die . . . ."

„Hoe heerlijk, Moeder! dat feeën niet alleen in sprookjesboeken leefden. Vertel mij maar eens gauw, Moedertje, waar ik er een kan vinden en wat gij van haar weet."

„De fee, die ik bedoel heet Goed Humeur en de paarlen en diamanten zijn goede en vriendelijke woorden," zei Moeder kalm.

„O, ik wist niet dat U het zóó bedoelde," antwoordde Lize teleurgesteld. Het viel haar zoo tegen, dat de tranen haar in de oogen schoten.

Moeder legde haar naaiwerk op zij, trok Lize naar zich toe en kuste het half booze en haf teleurgestelde gezichtje eens hartelijk.

„Ik geloof, beste kind, dat dit de bedoeling van het sprookje is. Je zei, dat ieder van het meisje hield en naast haar wilde loopen om de edelsteenen op te rapen. Geloof jij nu niet, dat, als een kind — een klein meisje zooals jij vriendelijke, lieve woorden spreekt iedereen van haar zal houden en graag bij haar zal zijn? Vriendelijke woorden en goede daden zijn oneindig veel meer waard, dat de prachtigste diamanten en paarlen."

„Wat beteekenen dan de padden en de onaardige stiefzuster," vroeg Lize peinzend, waardoor Moeder begreep, dat zij steeds over het sprookje nadacht. „Ik geloof, dat deze norsche, onvriendelijke woorden en slecht humeur beteekenen. Niemand houdt van een slecht-gehumeurd mensch of kind, de woorden, die zij spreken, zijn al even afzichtelijk als padden, en iedereen past er wel op zoo iemand uit den weg te blijven."

„Dan wil ik liever paarlen en diamanten hebben," zei Lize en knikte heel ernstig met haar hoofdje. „Wanneer juf de volgende week thuis komt, zal zij erg verwonderd zijn, dat zij mij geen onaardige dingen meer hoort zeggen."

„Meisje-lief," zei Moeder, „dat zal je nog niet zoo gemakkelijk vallen. Je moet goed je best doen. Ik ben bang, dat er nog heel dikwijls een kleine pad in plaats van een edelsteen zal te voorschijn komen. Laat je dat echter niet ontmoedigen en probeer telkens weer goed en lief te zijn."

Den volgenden dag kwam juf terug van haar vacantieuitstapje — zij was een week weg geweest — Lize was erg verlangend haar het mooie sprookje en de beteekenis er van te vertellen. Maar juf had veel werk te doen en bovendien zware hoofdpijn, zoodat ze geen lust had naar Lize's verhaal te luisteren.

„Komaan, Lize ga nu weg of lees wat in je mooie boeken. Ik kan niet geïnterrumpeerd worden."

„Je bent erg vervelend, juf," zei Lize en stampvoette van woede. Toen dacht zij opeens aan haar goede voornamens en liep treurig en beschaamd heen.

„Goede Hemel!" zuchtte zij, „ik heb drie padden laten vallen!"

„Waar? waar?" riep haar broertje nieuwsgierig uit. „Wat bedoel je Lize? Waar zijn die drie padden?"

Deze grappige vraag deed haar lachen en spoedig daarop was al haar verdriet vergeten — zij was pas negen jaar oud en druk in het spel verdiept.

Maar elken dag deed Lize opnieuw haar best om het meisje uit haar sprookje te gelijken. En steeds liet zij meer paarlen en diamanten vallen, zoodat iedereen meer en meer van haar begon te houden.

HOE SJIMPIE DE KEUKENMEID FOPTE.

1. „Zeg Mina," zei Sjimpie op zekeren dag tot de keukenmeid, „doe je mee blindeman-spelen. We kunnen niet buitenspelen, omdat het zoo regent."
„Och ja, kinderen," zei de keukenmeid, die een goeie ziel was. „Vooruit maar, doch niet langer dan een half uurtje, hoor!"

2. Mina, je moet beloven, dat je niet zult kijken," zei Sjimpie, terwijl hij een keukendoek stijf om haar oogen bond. — „Dat beloof ik je," zei Mina. Sjimpie draaide haar driemaal in het rond, en riep: „Pak ons nou maar, terwijl hij gauw op de provisiekast sprong, waarin Mina allerlei lekkers bewaarde.

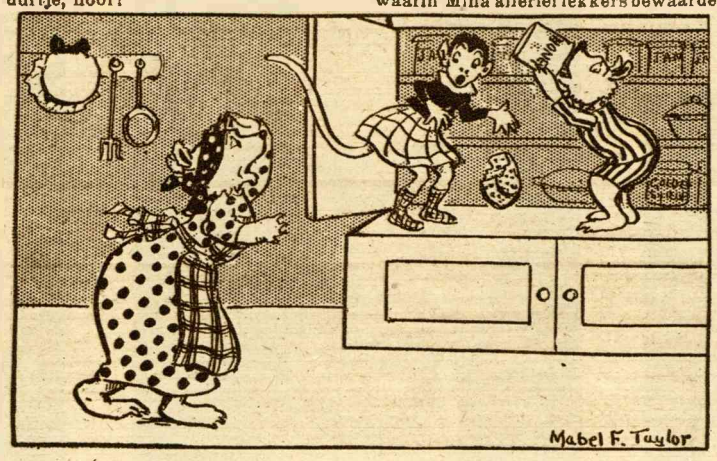

3. Die arme Mina liep de keuken heen en weer, maar waar ze ook greep, ze kon noch Sjimpie noch Bruno te pakken krijgen.
„Ik geef het op, jullie houden me zeker voor den gek," zei ze eindelijk en rukte den doek van haar oogen. En daar zag ze Sjimpie staan smullen aan een stuk taart, terwijl Bruno den honingpot uitlikte.
„Zoo, deugnieten, noemen jullie dat blindemannetje spelen. Vooruit, mee, naar mevrouw Leeuwin, die zal jullie wel mores leeren!"

Kees Prince. — Je oplossing van de 4e opgave van Prijsraadsel XXVI is goed. Om echter voor een prijs in aanmerking te komen, moet je ook de opgave 1 tot 3 oplossen.

OOM TOM.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

6)

Omdat ik het zelf vinden wil. Zoodra ik het woord ontdekt heb, zal ik den dief ook wel ontdekt hebben."

Daarop vroeg Einar:

„Heeft u eenige opinie over de zaak?"

„Ja."

„Ook dat. Ik krijg heusch den indruk dat u er zich eenigen tijd mee bezig hebt gehouden."

„Meer dan een maand heb ik nu Valentine in het oog gehouden," zeide hij. „Zij speelt een gewaagd spel hier in de stad, de schoone dame, maar tot nu toe heeft zij ons weten te ontgaan."

„Waar wordt zij van verdacht?"

„Zij is heel zeker een gevaarlijke misdadigster," zeide Krag ernstig, „en ik durf wedden dat zij heel wat op haar kerfstok heeft. We hebben geen aanleiding gehad om haar ter verantwoording te roepen. Zij weet de wereld het zuiverste schild te toonen en is aldoor als een aal aan onze vingers ontglipt."

„Gelooft u werkelijk, dat zij iets met den diefstal en den dood van mijn broer heeft uit te staan?"

„Zeer zeker, daar ben ik vast van overtuigd. Maar *op het oogenblik dat de diefstal plaats had, bevond Valentine zich in haar huis in de Oscarsgate.*"

„Dan moet het dus iemand van haar vrienden zijn."

„Natuurlijk."

„Maar wat is er dan toch gebeurd?" vroeg Einar radeloos.

„Misschien heeft uw broer den dief of de dieven op heeterdaad betrapt. Misschien heeft hij die herkend en begrepen dat alles het werk was van Valentine en uit wanhoop daarover en over iets anders, *wat we nog niet kennen*, de daad begaan."

„Het kan niet anders," mompelde Einar, „het kan niet anders. Gelooft u dat mijn broer *te voren* eenig vermoeden had van wat er gebeuren zou?"

„Neen, ik ben bijna overtuigd van neen. Hij bracht met den ritmeester Valentine in een landauer van het Grand Café naar huis. De ritmeester stapte er onderweg uit. Van Valentine's huis reed uw broer direct naar uw villa. Hij was toen betrekkelijk in goed humeur en praatte zelfs wat met den koetsier. Hij sprak over het mooie weer en zeide dat hij reisplannen had. „Ik had een groot doek moeten schilderen, een groot doek dat „de Zomer" voorstelde, — wie weet of ik er morgen niet aan begin." Hij knikte den koetsier thuiskomend vriendelijk goedendag en ging daarop naar binnen. Maar hij was zoo slaperig dat hij verscheidene malen gaapte. Hij had ook gezegd, dat de slaap hem goed zou doen. Meneer Falkenberg, iemand die zoo optreedt, is niet van plan om zich van het leven te berooven."

„U heeft gelijk," antwoordde Einar, „het verbaast me alleen maar waar u dat allemaal te weten is gekomen."

„Waarde heer, dat had u dadelijk moeten begrijpen," antwoordde Krag. „De koetsier met wien uw broer zoo vriendelijk praatte, was ik zelf."

Einar sloeg van verbazing de handen in elkaar.

„Het moet allesbehalve prettig zijn om door u vervolgd te worden."

Krag keek aandachtig een paar papieren na.

„Verder ben ik te weten gekomen, dat uw broer den laatsten tijd ongeveer 40.000 kronen aan Valentine gespendeerd heeft, grootendeels aan geschenken. Verder heeft hij haar een rooden auto cadeau gegeven. —"

Einar vloog op. Krag ging onverstoord voort: „Waarschijnlijk opdat zij door die te verkoopen uit een verlegenheid geholpen kon worden. Ondertusschen heeft zij den auto behouden. Zij heeft dien alleen maar groen laten lakken en er een paar kleinigheden aan veranderd, opdat uw broer die niet herkennen zou."

„Groen laten lakken?" riep Einar opgewonden uit. „dan was het die toch . . . ."

„Wat bedoelt u?" vroeg Krag.

„Ik ben een groenen auto tegengekomen vannacht op weg naar huis."

„Waar?"

Einar noemde de plaats en vervolgde: „De koetsier en ik meenden hem beiden te herkennen, hij leek er zooveel op, op een afstand, maar van dichtbij bleek hij groen te zijn."

„S-vormige lantaarndragers?" vroeg Krag.

„Juist."

„Wie zaten er in?"

„De een had veel van een Spanjaard," zeide Einar, „ik herinner mij niet hem ooit vroeger gezien te hebben. Het gezicht van den ander kon ik niet onderscheiden, daar de auto zoo hard reed."

„Die reed dus de stad in, terwijl u de stad uit reed?"

„Ja."

„Weet u waar de auto vandaan kwam?" vroeg Krag.

„Neen."

„Dan zal ik het u vertellen. Van uw villa."

„Van *mijn* villa?"

„Ja, en in denzelfden auto lagen de gestolen vijf en twintig duizend kronen."

„U denkt dus —"

„Ik denk dat die twee lui in den auto 't geld gestolen hebben," zeide Krag, „en dezelfde lieden heeft de ongelukkige Charlie dien nacht in uw kamers aangetroffen."

V

Een avond in de Regattaclub.

„We moeten dus den auto zien te vinden," zeide Einar.

„Als die nog in Kristiania is, zal die morgenavond gevonden zijn," antwoordde Krag.

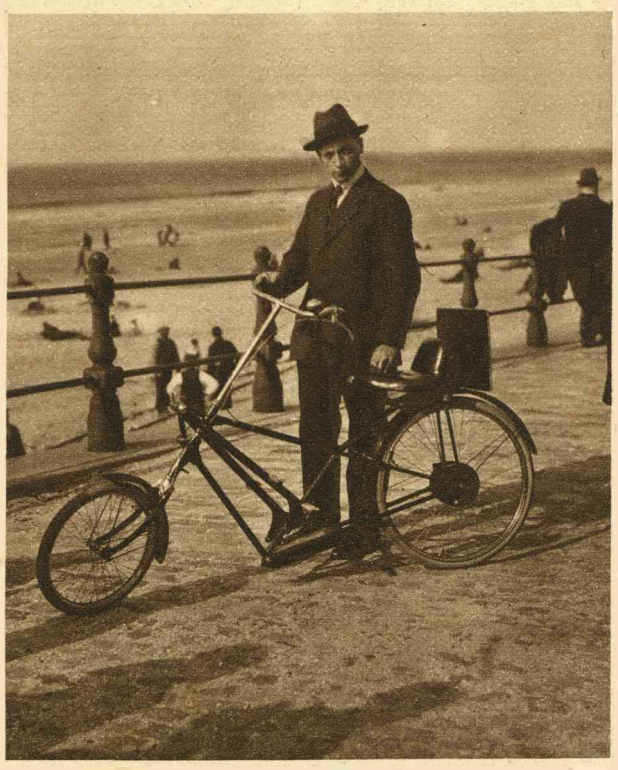

Een nieuw-model rijwiel.

Toen onze fotograaf de vorige week op een „voorjaarsdag" in Scheveningen was, kiekte hij een Haagsch rijwielhandelaar, die op den Boulevard aldaar een demonstratie gaf met een nieuw model rijwiel, dat uitgevonden is door den heer Jaray, hoofdingenieur der Zeppelin-Werke te Friedrichshaven. Het rijwiel, dat door zijn eigenaardigen bouw heel wat belangstelling trok, onderscheidt zich vooral hierdoor van de reeds bestaande modellen, dat het zeer licht en snel loopt, een gemakkelijke zitplaats biedt en onmiddellijk stoppen kan.

Einar stond op.

„Wat raadt u me voorloopig te doen?" vroeg hij.

„Is u vanavond vrij?"

Einar aarzelde even.

„Als het absoluut noodzakelijk is, ja, maar anders . . . ."

„Absoluut noodzakelijk is het niet," zeide Krag, die met belangstelling Einar's verlegenheid had opgemerkt, „laat ons bijv. zeggen na half twaalf?"

Einar keek op zijn horloge.

„Nu is het half negen," zeide hij, „goed; om half twaalf ben ik tot uw dienst."

„Is u lid van de Regatta-club?"

„Ja."

„Komt u er vaak?"

„'s Avonds kom ik er nogal eens een uurtje."

„Dan moet u vooral vanavond komen," zeide Krag.

„Vanavond?" mompelde Einar. „Is dat niet vreemd zoo gauw na mijn broers dood?"

„Het is noodig."

„Goed, dan kom ik. Moet ik daar misschien om half twaalf zijn?"

„Ja, misschien ontmoeten we er elkaar."

„Ontmoeten?" vroeg Einar verbaasd. „Bent u dan lid?"

Krag glimlachte, — een glimlach waardoor Einar dadelijk zijn ondoordachte opmerking berouwde.

„Ik wist niet . . . . ik dacht . . . ."

„Goed," viel Krag hem in de rede, „dus precies half twaalf."

„Wat moet ik er eigenlijk doen?"

„Niets speciaals. U moet vooral niet doen alsof u een bepaalde reden had om present te zijn. Speelt u?"

„Een beetje."

„Het zou wenschelijk zijn als u iets deed, een partijtje bijvoorbeeld. Praat met uw vrienden, drink een grog, gedraag u over het geheel zoo natuurlijk mogelijk."

„Goed," zeide Einar, „maar ik begrijp niet waar u heen wilt. Maar nu is het mijn tijd, we ontmoeten elkaar dus misschien in de Regatta-club."

„Misschien. Het is zeker wel overbodig dat ik u zeg dat u mij niet kent, als ik kom."

„Begrepen," antwoordde Einar, die vertrekken wilde.

Krag hield hem tegen.

„Nog iets," zeide hij. „Ik ben niet graag indiscreet, maar zoo mogelijk zou ik graag willen weten wat u van plan is om te doen van nu tot halftwaalf."

Einar dacht even na.

„Neen," zeide hij, „dat zeg ik liever niet, het is iets heel privaats."

„En heeft niets met de zaak in kwestie te maken?"

„Absoluut niet."

„Goed, dat is alles," zeide Krag.

Hij drukte op een knop op zijn schrijftafel. Buiten klonk er een bel.

„Waarom dat?" vroeg Einar bij de deur.

„Ik bel," antwoordde Krag glimlachend.

„Waarom? Heeft u iemand noodig?"

„Neen, het is iets heel privaats," antwoordde Krag glimlachend.

„O, pardon, — tot ziens dus."

Einar glimlachte en vertrok.

Op de trap haalde hij het briefje uit den zaak, dat hij gisterenavond gekregen had, herlas het en kuste het. Toen gleed er een gelukkige glimlach over zijn gelaat. Maar hij bedwong zich en op straat gekomen, was hij weer geheel de correcte, ernstige zakenman.

Zoodra Einar Krags studeerkamer verlaten had, haastte Krag zich naar het raam. Door een bepaalden stand van den spion, kon hij alles zien wat er op straat gebeurde, zonder dat hij uit het raam behoefde te leunen.

Hij zag Einar de deur uit komen en snel de straat over steken.

„Nou, waar blijft hij?" mompelde de detectief. Eindelijk knikte hij tevreden.

„Daar komt hij, nou is alles in orde," zeide hij vergenoegd. Hij had een gestalte ontdekt, die Einar volgde. Dat was Krag's hulp, Jens.

„Hij is heusch al heel flink," dacht Krag in zich zelf, „hij volgt hem stap voor stap even onverschillig en onverdacht als een getrainde speurhond. Ik behoef er heusch geen spijt van te hebben, dat ik dien jongen vent uit het tuchthuis opvischte. Nu kom ik in ieder geval te weten wat Falkenberg van plan is, dat kan me te pas komen."

Krag verdween van het raam en haastte zich naar zijn kleedkamer. Ondertusschen liep Einar met versnelden pas naar de eerste stopplaats van de tram. Toen er een tram voor Oslo aankwam, stapte hij op het voorste balcon, terwijl Jens achterop stapte.

Eerst tegen halfelf begon het druk te worden in de Regatta-club. Verscheidene heeren kwamen uit den schouwburg daarheen, soupeerden in de groote eetzaal en gingen daarna de rookkamers in om bekenden te ontmoeten.

Er werd over de groote en kleine gebeurtenissen van den dag gesproken.

„Dat was een lamme historie met Charlie," zeide architect Bissen tegen Tönneby, den consul-generaal, „en hoe toevallig dat het juist na het diner van zijn broer gebeurde."

„Een prachtig diner," glimlachte de consul-generaal. „Falkenberg heeft zich zelf overtroffen, maar hij had dan ook schitterende zaken met dien meneer Stiegel gedaan. Men spreekt van een winst van 30.000."

„Anderen zeggen veertig," viel de architect hem in de rede.

Maar nu was de consul-generaal weer aan het onderwerp van den dag gekomen en vervolgde:

„Och ja, die Charlie, die Charlie."

„En die liefde," fluisterde de architect.

„Zoo? Geloof je dat de liefde het hem deed?"

„Twijfel er niet aan, kerel. Hij was doodelijk verliefd op Valentine, die mooie weduwe."

„En zij wilde hem niet hebben?"

„Zij vond hem zeker niet vet genoeg, maar zij wist toch eenige duizenden uit hem te krijgen. Lang niet weinig ook."

Een paar andere heeren voegden zich bij hen.

„Zou zij niet geldzuchtig zijn?" vroeg de een.

(Wordt Vervolgd).

H. PANDER & ZONEN . DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM
JAPANSCHE KARPETTEN
in alle maten
o. a. 245 x 320 fl. 50.50, 185 x 275 fl. 32.50 enz.

VOOR IEDEREEN

Grapjes.

In Wild West werd een trein door bandieten opgehouden. Zij bevalen den passagiers uit te stappen en hun geld af te geven.

Een van de slachtoffers was een zakenman, en toen zijn beurt gekomen was, haalde hij vijfhonderd dollar uit zijn zak en nam er weer tien van terug die hij weer bij zich stak.

„Wat beteekent dat?" vroeg een der roovers.

„Dat is toch duidelijk!" zei de zakenman, „je zult mij toch zeker wel twee percent korting geven bij een contante betaling?"

John's vrouw ging uit.

„Dag John!" zei ze, de deur van de kamer in haar hand.

John zweeg.

„Dag John!" zei zijn vrouw nog eens.

John zweeg als maar.

„Waarom antwoord je niet en zeg je mij ook geen goeden dag?" vroeg zijn vrouw, naar hem toegaand.

„Ik was bang, dat je mij weer zoudt beschuldigen het laatste woord gehad te hebben!" zei John.

Hij: „Hou je nou werkelijk van mij of denk je maar, dat je van mij houdt?"

Zij: „Ik hou eerlijk van je!" zei zij, „en ik denk er niet eens bij!"

Een Amsterdammer vroeg een Amerikaan of het in New York koud was.

„Koud? Dat zou ik denken! Je gaat naar huis, neemt een blaker, gaat naar bed, probeert de kaars uit te blazen; je kan het niet; de vlam is bevroren; je moet hem afbreken!"

Lucy: „Moeder, was u thuis toen ik geboren werd?"

Moeder: „Neen lieveling, ik vertoefde met grootmoeder in ons zomerhuis."

Lucy: „Was u dan niet erg verrast, toen u hoorde, dat ik er was?"

De kamenier van mevrouw was als getuige vo r de Rechtbank gedagvaard.

„Wat deed je om kwart voor zeven op dien bewusten avond?" was de eerste vraag die haar door den president gedaan werd.

„Ik was net mevrouw's haar aan het kappen," was het antwoord.

„Denk eens goed na, eer je op de volgende vraag antwoordt", zei de president plechtig. „Was je Mevrouw toen ook bij je in de kamer of niet?"

Allerlei Wetenswaardigs.

DE VOORNAAMSTE ONTDEKKINGEN EN UITVINDINGEN.

Glas is voor het eerst in het jaar 1800 voor Christus gemaakt, en wel door de Egyptenaren.

De Chineezen maakten in het jaar 260 v. Chr. voor het eerst papier uit hennep.

Guide van Arezzo stelde in 1010 het eerste klavier samen.

De glazen spiegel werd in 1250 door Vincentius van Beauvais uitgevonden.

De brillen werden in 1280 door Alessandro de Spina vervaardigd.

De boekdrukkunst werd in 1436 door Koster of door Gutenberg uitgevonden.

Peter Henlein maakte in 1560 het eerste zakuurwerk.

In 1590 vond Zacharias Jansen den microscoop uit.

De verrekijker werd in 1608 door Lippersteim gemaakt, terwijl Kepler in 1611 de astronomische verrekijker maakte.

In 1643 vond Torricelli den barometer uit; het slingeruurwerk werd door Huygens in 1656 saamgesteld.

In 1676 maakte Barlow het eerste repetitiehorloge.

In 1714 vervaardigde Fahrenheit den eersten kwikthermometer.

Goede voornemens.

Moeder: „Ik geloof, Marie, dat je gelukkiger zoudt zijn als je een man trouwde die minder geld had."

Marie: „Wees maar niet bang, Moeder; hij zal heel gauw minder hebben."

De verwarming door stoom is een uitvinding van W. Cooke uit het jaar 1745 dateerend.

In 1752 vond Benjamin Franklin den bliksemafleider uit.

Aan James Watt danken wij de uitvinding der stoommachine (1769).

De Luchtballon is een ontdekking van de Gebr. Montgolfier uit het jaar 1783.

De verlichting door steenkoolgas bracht Minchelus in 1784 in praktijk.

De stoomboot is een ontdekking in 1807 door R. Fulton gedaan.

De electromotor werd in 1823 door Faraday en Barlow uitgevonden.

De eerste locomotief, die in 1825 reed, danken wij aan Stephenson.

De stoombrandspuit werd in 1830 door Braithwaite en Ericsson uitgevonden.

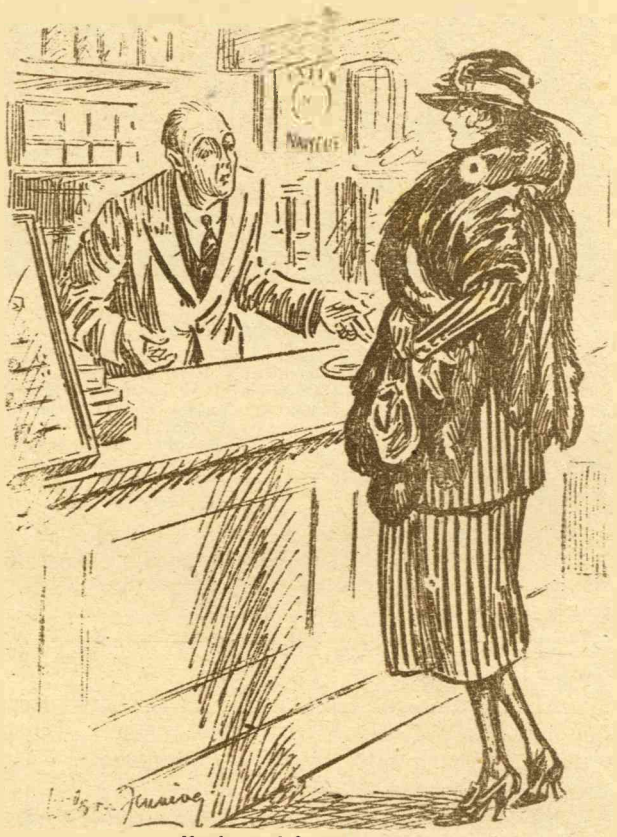

Verkeerd begrepen.

Dame: „Ik wou graag wat sigaren voor mijn man."

Winkelier: „Alstublieft, mevrouw; wat voor soort?"

Dame: „O, voor een heel gewoon soort man."

De stalen schrijfpennen danken wij aan Perry, die ze in 1830 voor het eerst vervaardigde.

De Phosphor-lucifers werden in 1833 door Kammerer uitgevonden.

De electrische telegraaf is een uitvinding van Gaussen Weber (1833).

De fotografie op papier is een uitvinding van Talbot uit het jaar 1839.

Het electrisch gloeilicht werd in 1845 door Starr uitgevonden.

De eerste fiets met trappers werd in 1854 door Ph. M. Fischer vervaardigd.

De telefoon dateert uit 1860; zij werd uitgevonden door Reis.

Karl Auer von Welsbach maakte in 1885 voor 't eerst gasgloeilicht.

De benzine-automobiel werd in 1885 door Daimler uitgevonden.

De Röntgenstralen danken wij aan een uitvinding van Röntgen in het jaar 1895.

De kinematograaf werd in hetzelfde jaar door A. en L. Lumière uitgevonden.

Een jaar later vond Marconi de draadlooze telegrafie uit.

Het motorvliegtoestel werd door de gebroeders Wright in 1903 uitgevonden.

LATE WINTERS.

In een oude Kroniek van Nederland leest men het volgende:

„In 't jaar onzes Heeren toen men schreef 1435, was de wind omtrent half February veel Oost, ende des nachts was 't klaar (helder) weder tot ses of seven uuren toe ende des daags was 't donker grauw weder tot 's avonds toe, zeer koud tot ses of seven uuren ende het regende niet, noch het en dauwde niet, in de maand Maart noch in April noch in Mei. En op St.-Pankrasdag (12 Mei) had het hard ijs gemaakt, dat er een kraay op staen konde, ende daar en wies lover, noch gras, noch koren, noch pruime boomen bloeiden niet, noch kersen, noch appelen noch peeren, noch geen wijngaard en was ontlaten. En daer waren menschen, die geen betrouwen op God en hadden ende keerden (ploegden) haar land om, en gingen zaaien, doch het gevolg was, dat ze geen vruchten hadden. Doch andere luiden zeiden met Job: „God gaf, God nam", en wachtten den vruchtbaren zaaitijd geduldig af, ende daar zij andere jaren één hoedt tarwe af plegen te hebben, daar kregen zij vier hoedt af in dien zomer; ende St.-Jan Bapistdag (den 24 Juny) was het nog zoo koud, daer zaten de oude vrouwen met koolpotten voor de kerken, ende de menschen konden haer niet verwarmen die bij de straet gingen. Ende het begon te warmen des daegs na St.-Pieter en Paulus (den 30 Juny) in die Octave van St.-Jan, en de des daegs zoo scheen de zonne schoon en klaar ende des nachts zoo regende 't zoetemelk, zoodat alle vruchten op het veld wonderbaerlijk wiessen; ende er was dat jaar zulk een overvloed, dat alle granen, ooft en vee, zeer goedkoop verkocht werden."

ONZE SMAAK

zetelt hoofdzakelijk in het achterste gedeelte van de tong. Wij kunnen ook wel met de punt van de tong en het zachte verhemelte proeven, doch slechts in een geringe mate.

De tong bestaat uit een groot aantal spieren, die in allerlei richtingen loopen, en die aan de tong haar groote beweeglijkheid geven en haar geschikt maken voor 't kauwen, slikken en spreken. Deze spiermassa nu is bedekt met een slijmvlies, waarin zich oneffenheden bevinden, die men *papillen* noemt, en die van *smaakcellen* zijn voorzien.

Hoewel er nu eenige *bekende* smaken zijn als zoet, zout bitter, wrang, scherp, laf, is toch de opvatting of de spijze al of niet lekker is, een streng persoonlijke, die met den eigenlijke „smaak" niets uitstaande heeft. 't Spreekwoord zegt dan ook terecht: „over den smaak valt niet te twisten.'

Met **ODOL** oefent men een absoluut volkomen tandverzorging uit. Dengene, die een bijzonder aangenaam smakende tandpasta wenscht te gebruiken, wordt

ODOL-tandpasta
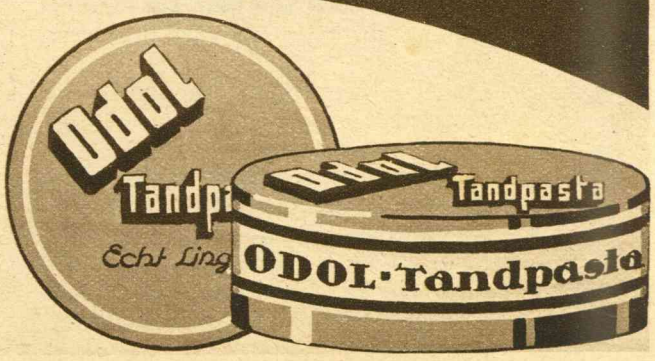
ten zeerste aanbevolen. Zij reinigt de tanden afdoend en werkt, door haar hoog gehalte aan werkzame, doch onschadelijke zouten, zacht desinfecteerend; verdrijft elken onaangenamen reuk van den mond en veroorzaakt een welriekenden adem.